

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/146/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1414211116
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Chalupka
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1414211116.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Juraja Považana a JUDr. Jany Richterovej v právnej veci žalobcu: Q. I.. U. Ď.E., M.. XX.XX.XXXX, Q. W. XX, Q., zastúpený JUDr. Libušou Dočkalovou, advokátkou so sídlom: Lachova 32, Bratislava, proti žalovanej: Rozhlas a televízia Slovenska, so sídlom Mlynská dolina, Bratislava, IČO: 47 232 480, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV, č.k. 9C/175/2014-411 zo dňa 17.08.2020, takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žiadnej zo strán sporu sa **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, v P. D. začínajúcich sa o XX.XX W.. na stanici T. odvysielať text ospravedlnenia tak, že bude prečítaný a zobrazený s nasledovným obsahom: Dňa XX.XX.XXXX v čase od XX.XX.XX W. R. XX.XX.XX W.. Rozhlas a televízia Slovenska odvysielala v Správach na televíznej stanici T. príspevok pod názvom „U. Ď. na K.“. Odvysielaním uvedeného príspevku došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv I.. U. Ď., keď príspevok obsahoval nepravdivé a pravdu skresľujúce informácie o jeho osobe. Rozhlas a televízia Slovenska v uvedenom príspevku nepravdivo uviedla, že I.. U. Ď. v roku XXXX spôsobil pod vplyvom alkoholu dopravnú nehodu. Za odvysielanie uvedeného príspevku sa týmto I.. U. Ď. ospravedľujeme. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50%.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil podľa 19 Ústavy Slovenskej republiky, § 11, § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že žalobca sa žalobou zo dňa 18.06.2014, doplnenou podaním zo dňa 05.03.2015 domáhal vydania rozhodnutia v ním ustanovenom znení.

Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, prednesmi zástupcov strán sporu, prehratím zvukovoobrazového záznamu odvysielaného príspevku, záznamom o dychovej skúške zo dňa 08.08.2004, Rozsudkom NS SR zo dňa 28.02.2017, č.k. 2TdoV 19/2015, Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11.04.2005, č.k. 5T 104/04, Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.05.2007, č.k. 3To/23/07, ako aj ostatným obsahom spisu a zistil skutkový stav.

3. V prejednávanej veci, v ktorej sa žalobca v 1. rade v konaní proti žalovanej domáha ochrany osobnosti z dôvodu porušenia jeho práv na ochranu občianskej cti, ľudskej dôstojnosti, súkromia, mena a prejavov osobnej povahy, keď v odvysielanom príspevku pod názvom „U. Ď. na K. dňa XX.XX.XXXX F. Č.J. G. XX.XX.XX W.. R. XX.XX.XX W.. na televíznej stanici T. v programe P. D. uviedla nepravdivé a pravdu

skresľujúce informácie o jeho osobe. Rozhlas a televízia v uvedenom príspevku uviedla, že I.. U. Ď. v roku XXXX spôsobil pod vplyvom alkoholu dopravnú nehodu. Táto informácia bola nepravdivá.

4. Reportáž má za cieľ pohotovo, s nevyhnutnými podrobnosťami a v jasnej forme zovšeobecniť najvýznamnejšie a najvšeobecnejšie javy a udalosti. Dominujúcim prvkom je dej, ktorý reportér na základe osobného poznania spravidla chronologicky opisuje priebeh udalostí tak, ako sa deje, skutočnosť neskresľuje, zhromažďuje zaujímavosti a fakty, ktoré potom umocňuje výpoveďami priamych účastníkov, svedkov, ich priamou rečou alebo ich parafrázuje. V reportáži sa uplatňujú na vyjadrenie dynamiky deja aj metafory a prirovnania popri prísne a presne vyjadrenej fotografii. Reportáž je teda univerzálny žáner na stvárňovanie rôznych oblastí ľudského života. Publicistické prejavy realizované prostredníctvom masmédií sú určené širokej verejnosti s cieľom oboznamovať, objektívne informovať, prípadne aj vzdelávať, a ich základnými znakmi sú preto objektívnosť, zrozumiteľnosť, vecnosť, pôsobivosť, výstižnosť, nestrannosť a vyváženosť.

5. Vo vzťahu k reportáži sa zásadne nemožno dovoliť nepravdivosti tvrdení a vyjadrení jej účastníkov, či dotknutých osôb, práve na ktorých zážitkoch, dojmoch a názoroch je reportáž založená a ktoré tak vychádzajú z ich subjektívneho vnímania situácie, na ktorej mali priamu alebo nepriamu účasť. Na rozdiel od účastníkov reportáže, je však postavenie redaktora iné, nakoľko tento musí v reportáži zachovať nestrannosť a objektívnosť tým, že poskytne adekvátny priestor na vyjadrenie svojich názorov a postojov všetkým zúčastneným a dotknutým osobám (názorová pluralita), svojimi komentármi by sa mal obmedziť na nezaujaté hodnotenie opisovanej udalosti a poskytnúť poslucháčovi všetky aktuálne dostupné relevantné fakty (všestrannosť informovania) a tieto vyhodnotiť objektívne tak, aby si tento mohol vytvoriť sám svoj vlastný úsudok.

6. Z uvedeného vyplýva, že v prípade jednostranného spracovania reportáže, v ktorej sa poskytne priestor len jednej zo zainteresovaných strán, môže dôjsť k zásahu do osobnostných práv druhej zo zainteresovaných strán, ktorej priestor na reakciu nebol daný, hoci tomu nebránili žiadne vážne či objektívne prekážky. Existencia neoprávneného zásahu a zodpovednosti za vznik ujmy s tým spojenej však predpokladá posúdenie, či v prípade poskytnutia priestoru na vyjadrenie opomenutej strane, by v konečnom dôsledku vyznelo odvysielanie príspevku celkom inak.

7. V zásade teda nemožno od vysielaťa spravodlivo požadovať preukazovať pravdivosť tvrdení respondentov reportáže, avšak pokiaľ je reportáž založená na výpovedi len jednej strany a druhá (opomenutá) dotknutá strana v prípadnom súdnom spore predloží svoje fakty a argumenty k riešenej problematike, na základe ktorých možno usudzovať, že odvysielané údaje nie sú (úplne) pravdivé, alebo sú pravdu skresľujúce, a ktoré pokiaľ by boli odvysielané, keby mu bol daný rovnocenný priestor na ich prezentovanie, by prispeli k objektívnosti a vyváženosti príspevku, potom prichádza do úvahy zodpovednosť vysielaťa za neoprávnený zásah.

8. Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že dňa XX.XX.XXXX v čase od XX.XX.XX W. R. XX.XX.XX hod. Rozhlas a televízia Slovenska odvysielala v P. na televíznej stanici T. príspevok pod názvom „U. Ď. na K.“. V odvysielanom príspevku odznali okrem iných tvrdenia, že žalobca (označený plným menom a priezviskom a funkciou) o vodičský preukaz prišiel po medializovanej dopravnej nehode v roku XXXX, šoféroval opitý, za dopravnú nehodu pod vplyvom alkoholu bol odsúdený, prokuratúra si presadila podmienku a že žalobca podal dovolanie a preto musel konať krajský súd znova.

9. Z rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 5T/104/04 zo dňa 11.04.2005 mal súd preukázané, že žalobca bol odsúdený za trestný čin útoku na verejného činiteľa podľa § 155 ods.1 písmeno a/, odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona, ktorý spáchal dňa 08.08.2004. V odôvodnení predmetného trestného rozsudku sa na str. 4 uvádza, že .....“po predvedení vodiča uvedeného motorového vozidla bola u neho vykonaná dychová skúška na alkohol v krvi s negatívnym výsledkom.“ Žalobca bol odsúdený podľa § 155 ods. 2 Tr. zák. k trestu odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky, podľa § 39 ods. 2, písm. a/ Tr. zák. bol pre výkon uloženého trestu zaradený do I. (prvej) NVS a bol mu podľa § 49 ods.1, § 50 ods.1 Tr. zák. uložený trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlo akéhokoľvek druhu na dobu 6 (šesť) rokov. Krajský súd v Bratislave, rozsudkom sp.zn. 3To 23/07 zo dňa 15.05.2007 zrušil napadnutý rozsudok prvého stupňa vo výroku o náhrade škody. V ostatnom zostal prvostupňový rozsudok nezmenený. V odôvodnení odvolacieho rozsudku sa okrem iného aj uvádza: „I uložený trest zákazu činnosti riadenia

motorových vozidiel zodpovedá zákonu, keďže obžalovaný, súd nedisciplinovaným vodičom, bol už viackrát postihnutý pre porušenie dopravných predpisov, čo ale nemalo vplyv na jeho nápravu.“

10. Z obsahu vyššie citovaného rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I, sp.zn. 5T/104/04 zo dňa 11.04.2005 jednoznačne vyplýva, že žalobca nebol v predmetnej veci odsúdený za trestný čin spáchaný pod vplyvom alkoholu, a to i napriek skutočnosti, že mu bola bezprostredne po spáchaní trestného činu útoku na verejného činiteľa dňa 08.08.2004 vykonaná dychová skúška na alkohol v krvi, ktorá ale mala negatívny výsledok. O spáchaní činu pod vplyvom alkoholu nehovorí v žiadnom z bodov odôvodnenia ani odvolací rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 3To 23/07 zo dňa 15.05.2007, tento iba fakticky konštatoval, že ide o nedisciplinovaného vodiča, bez akejkoľvek zmienky o vedení motorového vozidla pod vplyvom alkoholu.

11. V posudzovanej veci mal súd za preukázané, že nešlo o žiadnu medializovanú dopravnú nehodu pod vplyvom alkoholu a teda žalobca nemohol prísť v súvislosti s dejom ktorý sa nestal o vodičský preukaz, nie je pravdou ani to, že si prokuratúra presadila podmienku, ani to, že žalobca podal dovolanie, správne malo byť uvedené „sťažnosť“. Všetky vyššie uvedené skutkové tvrdenia odvysielané žalovanou sú teda nepravdivé.

12. Právo na ochranu osobnosti prináleží každej fyzickej osobe, pričom z hľadiska poskytnutia ochrany nie je významné, či neoprávnený zásah bol spôsobený zavinene, vedome alebo nevedome. Nevyžaduje sa ani vyvolanie následkov, stačí, že neoprávnený zásah bol spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo narušenie právom chránených osobnostných práv fyzickej osoby. Dôvodom vylučujúcim neoprávnenosť zásahu, pokiaľ ide o skutkové tvrdenia, je skutočnosť, že publikované fakty sú pravdivé, pričom dôkaz pravdy zaťažuje žalovanú. Občianskoprávna zodpovednosť je objektívna, čo znamená, že pôvodca zásahu sa nemôže exkulpovať tvrdením, že konal v dobrej viere alebo vynaložil všetko úsilie na zistenie pravdivosti informácie, ktoré možno od neho očakávať.

13. Vyhodnotením vykonaných dôkazov súd dospel k záveru, že odvysielaním uvedenej reportáže žalovaná neoprávnenne zasiahla do práva na ochranu osobnosti žalobcu. Je pravdou, že v čase odvysielania predmetnej reportáže žalobca nemal ideálnu povesť. Ako sám žalobca potvrdil, bol 3 krát právoplatne odsúdený za trestnú činnosť (z toho 2 krát za útok na verejného činiteľa a 1 krát za podvod - tento rozsudok však nie je právoplatný, v dôsledku zrušenia rozsudku KS v BA Najvyšším súdom SR). To ale neznamená, že takýto človek nemá česť, dôstojnosť, záujem na dobrej povesti, že nemá právo na ochranu, a že o ňom možno povedať čokoľvek. To neznamená, že takýto človek nemá právo opätovne sa zaradiť do spoločnosti a žiť normálny život. Je neprípustné, aj do takéhoto človeka obrazne povedané „kopať“, pripomínať spáchanú trestnú činnosť a ho pranierovať, ponižovať, dehonestovať. Hoci, ako sám žalobca uviedol, uvedomuje si, že narušenie dobrej povesti sa nenapraví ľahko. Podľa názoru súdu, neexistuje relevantný dôvod, ktorý by oprávňoval žalovanú, aby o žalobcovi ex post, takmer 20 rokov od páchania skutku, ktorý je predmetom posúdenia a z ktorého žaloba vychádza, odvysielala príspevok so žalobcom napadnutými nepravdivými informáciami. To, že si divák vypočul a to súd akcentuje, vo verejnoprávnej televízii, že žalobca (označený plným menom a priezviskom a funkciou) prišiel o vodičský preukaz po medializovanej dopravnej nehode v roku XXXX, a že šoféroval opitý, čo nebolo pravdou, bola mimoriadne citlivou informáciou, ktorú divák nepochybne vnímal veľmi negatívne, keď vo všeobecnosti sa takto vnímajú dopravné nehody a ešte negatívnejšie, spôsobené pod vplyvom alkoholu. Žalobca sa v minulosti dopustil aj spoločensky neakceptovateľného konania, za ktoré ale bol potrestaný, bol odsúdený a svoj trest vykonal. Donekonečna ho za to odsudzovať a ponižovať, súd považuje za neprimerané. Súd považuje odvysielanie týchto nepravdivých informácií za zásah do osobnostných práv žalobcu - práva na česť, dôstojnosť, a žalovaná je povinná žalobcovi sa za odvysielanie nepravdivých skutočností ospravedlniť. Nie je pravdou, že od redaktora, ktorý predmetný príspevok spracoval dostal priestor na vyjadrenie. Keby tomu tak bolo, redaktor L. W.É.D., ktorý bol súdom vypočutý ako svedok, by túto skutočnosť pred súdom povedal, no vyjadril sa, že si nespomína. Podľa názoru súdu predmetný príspevok bol spracovaný a odvysielaný tendenčne a účelovo. Žalobca v konaní preukázal, že žalovaná uvedením nepravdivých tvrdení na jeho adresu neprimeraným výkonom slobody prejavu ohrozila jeho česť a povesť, postavenie i uplatnenie v spoločnosti, nepochybne tiež v očiach jeho rodiny, blízkych, známych, a v neposlednom rade aj v očiach širokej verejnosti. Nárok žalobcu súd považoval za dostatočne preukázaný aj prehratím audiovizuálneho záznamu odvysielanej reportáže. Predmetná relácia nebola objektívna a vyvážená, bola spracovaná jednostranne, keď nebol daný priestor na vyjadrenia žalobcovi, čím nebola zachovaná názorová pluralita. Súd ju považuje za

účelovú, spracovanú v snahe upútať diváka zaujímavou, hoci neoverenou informáciou. Podľa názoru súdu žalobca je osobou verejného záujmu. Je bývalým poslancom Národnej rady SR, pričom jeden z trestných činov (útok na verejného činiteľa) spáchal počas výkonu poslaneckého mandátu. Tým, že žalobca prestal byť poslancom parlamentu, a teda osobou verejne politicky činnou, neprestal byť osobou verejného záujmu. Osobou, ktorá je predmetom verejného záujmu sa fyzická osoba stáva nielen svojou pozitívnou, ale aj negatívnou činnosťou dosahujúcou určitú intenzitu, takouto osobou sa pritom fyzická osoba stáva aj bez vlastného pričinenia.

14. Súd neuložil žalovanej povinnosť ospravedlnenie odvysielat' v ním uvedenom čase, keď súd nemá možnosť ani právo zasahovať do vysielacieho času žalovanej, do redakčnej nezávislosti žalovanej ako vysielateľa, ktorá jediná je oprávnená rozhodnúť o obsahu programu správy RTVS a o trvaní jednotlivých spravodajských príspevkov v ňom zaradených.

15. Na vyhotovenie a použitie zvukovoobrazového záznamu o osobe verejného záujmu v súvislosti s témou verejného záujmu nie je potrebný súhlas žalobcu, nakoľko uvedené konanie spadá pod zákonnú spravodajskú licenciu žalovanej ako vysielateľa.

16. Nárok žalobca v tej časti, ktorou žiadal odvysielat' vyslovenie ľútosti nad odvysielaným príspevkom, nemá oporu v zákone. Súd skúma a rozhoduje o tom, či žalovaná odvysielaným príspevkom zasiahla, alebo nezasiahla do právom chránených záujmov žalobcu a teda, či je, alebo nie je povinná odvysielat' ospravedlnenie a nie, či ľutuje, alebo neľutuje toho, čo odvysielala (súd v predmetnom konaní nenahrádza vôľu žalovanej). Taktiež nemá oporu v zákone uvedenie konkrétnych jednotlivých zákonom chránených zložiek osobnosti, do ktorých bolo zasiahnuté do výroku rozsudku. Na základe ich posúdenia súd rozhodne, či došlo, alebo nedošlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu, čo súd uvedie vo výroku rozsudku. Súd zamietol aj nárok žalobcu Odvysielaním príspevku pod názvom „U. Ď. na K.“ dňa XX.XX.XXXX v čase od 19.10.53 hod. do 19.12.51 hod. na televíznej stanici T. v programe P. D., žalovaný neoprávnené zasiahol do osobnostných práv žalobcu, a to do práva na ochranu občianskej cti, ľudskej dôstojnosti, súkromia, mena a prejavov osobnej povahy, keď sa jedná o duplicitu s výrokom, ktorým súd uložil žalovanej povinnosť odvysielat' opravu.

17. Súd nevykonal dôkaz - vyžiadanie karty vodiča žalovaného, keď žalovaná bola poučená o možnosti uplatniť prostriedky procesnej obrany včas, preto na takýto návrh žalovanej uplatnený po uplynutí šiestich rokov od podania žaloby, súd už nemohol prihliadať.

18. Pokiaľ ide o vyjadrenie miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú vyvolal zásah v rodinnom, pracovnom, či inom prostredí fyzickej osoby. Túto mieru treba zisťovať dokazovaním a posúdiť na základe poznania a vyhodnotenia tejto reakcie. Iba v prípade, že sa dostatočne preukáže reakcia svedčiacia o znížení dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere, v zmysle ust. § 13 ods. 2 Obč. zák. môže byť fyzickej osobe výnimočne priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

19. Náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch môže teda byť žalobcovi priznaná len výnimočne, ak sa dostatočne preukáže reakcia svedčiacia o znížení dôstojnosti žalobcu, pričom zníženie dôstojnosti žalobcu musí byť v príčinnej súvislosti s odvysielaním príspevku.

20. Ako už bolo vyššie uvedené, úspech žaloby na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch závisí predovšetkým na tom, či bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo vážnosť v spoločnosti. Zodpovedanie uvedeného je možné predovšetkým na základe v konaní produkovaných dôkazov, ktoré má povinnosť označiť žalobca.

21. Vykonaným dokazovaním nebol preukázaný taký zásah do práv žalobcu, ktorý by v značnej miere znížil jeho dôstojnosť alebo vážnosť v spoločnosti. Žalobca v inkriminovanej dobe bol nezamestnaný, nebol spoločensky ani politicky angažovaný, nemohlo teda dôjsť k zníženiu jeho dôstojnosti alebo vážnosti ani v pracovnom ani v spoločenskom prostredí. K zníženiu vážnosti osoby žalobcu nedošlo ani v rodinnom prostredí, keď žalobca v tejto súvislosti nič ani len netvrdil. Žalobca nepreukázal žiadnu osobnú ujmu ani inú ujmu spojenú so zvlášť citeľným znížením a sťažením jeho postavenia v spoločenských kruhoch. Žalobca nepreukázal ani, že odvysielaná reportáž znížila jeho šancu na uplatnenie sa vo

verejnem a spoločenskom živote. Žalobca síce tvrdil, že v súvislosti s odvysielanou reportážou sa nemôže zamestnať a že má problémy, bližšie však tieto svoje tvrdenia nešpecifikoval ani nepreukázal.

22. Prihliadnuc na všetky relevantné okolnosti posudzovanej veci súd dospel k záveru, že nedošlo k tak vážnemu zásahu do vážnosti a dôstojnosti žalobcu, ktorý by odôvodňoval priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá sa priznáva len vo výnimočných prípadoch.

23. Pokiaľ ide o nárok žalobcu sa uloženie povinnosti zdržanie sa neoprávnených zásahov do jeho osobnosti súd uvádza, že cieľom takejto tzv. negatívnej žaloby je vymôcť upustenie od pokračovania neoprávnených zásahov do osobnostných práv fyzickej osoby. Využíva sa najmä, ak majú zásahy trvalý charakter. Negatívna žaloba, aby mohla byť úspešná, musí obsahovať presnú formuláciu, aké činy sú predmetom žaloby, univerzálne formulácie (napríklad povinnosť zdržať sa urážlivých výrokov) v tomto prípade neuspeli. V spore treba uviesť presnú špecifikáciu konania. Negatívna žaloba sa využíva, ak je splnená podmienka, že neoprávnený zásah do osobnostných práv trvá, alebo sa v budúcnosti môže opakovať. V posudzovanej veci sa žalobca domáhal uložiť žalovanej povinnosť zdržať sa neoprávnených zásahov do jeho osobnosti, najmä do jeho súkromia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Takémuto všeobecnému žalobnému návrhu s poukazom na vyššie uvedené nebolo preto možné vyhovieť.

24. O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov právo. Súd vyhovel žalobe v rozsahu 50%, teda pomer úspechu žalobcu voči žalovanej predstavuje 50 %, v ktorom rozsahu mu súd priznal nárok na náhradu trov konania.

25. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalovaná, ktorá žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol, resp. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Svoje odvolanie žalovaná odôvodnila podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP a ďalej tým, že súd vo svojom odôvodnení v bode 30 a 31 uvádza, že v prípade jednostranného spracovania reportáže, v ktorej sa poskytne priestor len jednej zo zainteresovaných strán, môže dôjsť k zásahu do osobnostných práv druhej zo zainteresovaných strán, ktorej priestor na reakciu nebol daný, hoci tomu nebránili žiadne vážne či objektívne prekážky. V zásade teda nemožno od vysielateľa spravodlivo požadovať preukazovať pravdivosť tvrdení respondentov reportáže, avšak, pokiaľ je reportáž založená na výpovedi len jednej strany a druhá strana v prípadnom súdnom spore predloží svoje fakty a argumenty kriesenej problematike, na základe ktorých možno usudzovať, že odvysielané údaje nie sú (úplne) pravdivé, alebo sú pravdu skresľujúce, a ktoré pokiaľ by boli odvysielané, keby mu bol daný rovnocenný priestor na ich prezentovanie, by prispeli k objektívnosti a vyváženosti príspevku, potom prichádza do úvahy zodpovednosť vysielateľa za neoprávnený zásah. Súd taktiež vo svojom odôvodnení v bode 37 konštatuje, že predmetná relácia nebola objektívna a vyvážená, bola spracovaná jednostranne, keď nebol daný priestor na vyjadrenia žalobcovi, čím nebola zachovaná názorová pluralita. Súd ju považuje za účelovú, spracovanú v snahe upútať diváka. I žalovaná k uvedenému udáva, že v prípade, ktorý je predmetom žaloby sa jednalo o spravodajský príspevok v rámci televíznych správ. V zmysle §16 ods. 3 písm. b) Zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii, vysielateľ je povinný zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť spravodajských programov a politickopublicistických programov. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že voľba spôsobu, akým má vysielateľ povinnosť zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť spravodajských programov je výhradne súčasťou jeho redakčnej nezávislosti. Tento názor zastáva aj Ústavný súd SR vo svojom náleze sp.zn. II ÚS 307/2014 uvádza: „Sloboda prejavu vo vzťahu k médiám poskytuje ochranu nielen zvoleným témam, ktoré sú médiami komunikované, ale aj druhu a spôsobu ich spracovania a šírenia“ Žalovaná má teda za to, že priame poskytnutie relevantného priestoru na vyjadrenie subjektu, ktorý bol dotknutý odvysielanými informáciami je len jedným zo spôsobov, ako možno zabezpečiť vyvážené informovanie diváka a objektívne uvádzanie faktov. Vysielateľ však môže zvoliť aj inú techniku, spôsob a formu, ako zabezpečí plnenie zákonom stanovených povinností. Táto premisa vychádza z čl. 10 Dohovoru, ako aj z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Rozhodnutie ESLP č. 49418/1999, vo veci Hrico proti Slovensku), podľa ktorej je chránená tak podstata odvysielaných myšlienok a informácií ako aj forma, akou sú tieto podávané, pričom nie je úlohou súdu ani vnútroštátnych orgánov, aby svojimi názormi nahradili názory žurnalistu (vysielateľa), pokiaľ ide o techniku spravodajstva, akú majú žurnalisti (vysielatelia) používať. Forma spracovania príspevku je teda chránená právom na slobodu prejavu,

príčom akékoľvek ukladanie povinnosti vysielateľovi zo strany Žalobcu alebo súdu poskytnúť priestor na vyjadrenie určitej osobe, je zakázanou cenzúrou a neoprávneným zásahom do slobodu prejavu Žalovanej. Nie je reálne možné v prípade spracovania spravodajských príspevkov na dennej báze, ktoré majú za cieľ v krátkosti informovať o udalostiach, ktoré sa v daný deň uskutočnili, poskytovať priestor na vyjadrenie všetkým zúčastneným stranám. Taktiež poznamenávame, že o danej situácii informovali ďalší vysielatelia, na chodbe v budove krajského súdu, kde bol natočený spravodajský príspevok, boli prítomné aj iné médiá - Žalobca však na otázky, ktoré boli položené zo strany novinárov reagoval iba jednou vetou, ktorá bola odvysielaná v predmetnej reportáži a to - „nebudem sa vyjadrovať, mám za to, že som súkromnou osobou a nevidím dôvod sa vyjadrovať“ O tom, že odvysielaný príspevok plne rešpektoval kritériá objektívnosti a nestrannosti svedčí aj skutočnosť, že napriek tomu, že Žalobca podal sťažnosť na porušenie zákona č. 308/2000 Z.z. v znení neskorších predpisov na Rade pre vysielanie a retransmisiiu, v danej veci nebolo začaté správne konanie pre porušenie zákona. Súd ďalej v bode 34. svojho odôvodnenia uvádza, že z rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 5T/104/04 zo dňa 11.4.2005 jednoznačne vyplýva, že žalobca nebol v predmetnej veci odsúdený za trestný čin spáchaný pod vplyvom alkoholu, a to i napriek skutočnosti, že mu bola bezprostredne po spáchaní trestného činu útoku na verejného činiteľa dňa 8.8.2004 vykonaná dychová skúška na alkohol v krvi, ktorá ale mala negatívny výsledok O spáchaní činu po vplyvom alkoholu nehovorí v žiadnom z bodov odôvodnenia ani odvolací rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 3To 23/07 zo dňa 15.5.2007, tento iba fakticky konštatoval, že ide o nedisciplinovaného vodiča, bez akejkoľvek zmienky o vedení motorového vozidla pod vplyvom alkoholu. K uvedenému žalovaná uvádza, že z predposlednej vety na str. 4 odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Bratislava I, sp.zn. 5T/104/04 zo dňa 11.4.2005 sa uvádza, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obžalovaný (v tomto prípade žalobca) mal dôvod vyhnúť sa kontrole nakoľko v tom čase mal uložený zákaz činnosti riadiť motorové vozidlá. Uvedené konštatuje taktiež Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 3To 23/07, s ktorým sa súd oboznámil, a ktorý v odseku 5 na strane 5 odôvodnenia uvádza. Dôvod k tomu, aby obžalovaný (t.j. „Žalobca“) zabránil vykonaniu kontroly je zrejmy z listinný dôkazov o zadržaní vodičského preukazu na základe rozhodnutia Okresného dopravného inšpektorátu Bratislava I zo dňa 10.5.2004, sp.zn. ORP-351/D1-2-2004-V-1.“ ďalej v bode 41 konštatuje, že nevykonal dôkaz -vyžiadanie karty vodiča Žalobcu, keď Žalovaná bola poučená o možnosti uplatniť prostriedky procesnej obrany včas, preto na takýto návrh Žalovanej uplatnený po uplynutí šiestich rokov od podania žaloby, súd už nemohol prihliadať. K uvedenému Žalovaná uvádza, že podaniami zo dňa 18.8.2014 a zo dňa 2.1.2015 sme žiadali tunajší súd o vykonanie lustrácií všetkých priestupkov navrhovateľa, trestných konaní a súdnych konaní súvisiacich s navrhovateľom a aby súd vyžiadal spisy z týchto konaní ako dôkaz, nakoľko zabezpečenie týchto dôkazov nie je v našich možnostiach a schopnostiach. O uvedené sme žiadali aj na pojednávaní konanom dňa 21.4.2015. V písomnom vyjadrení zo dňa 30.1.2017 sme poukazovali na to, že na základe viacerých článkov z médií je zrejmé, že Žalobcovi bol odobratý vodičský preukaz pre alkohol za volantom v roku 2004. Vzhľadom k tomu, že v konaní o ochranu osobnosti sa musí sledovať priebeh konania, ktorý sa vyvíja, nie všetky veci sú zrejme už na prvom pojednávaní, Žalovaná reflektujúc túto skutočnosť, že súd nevykonal navrhované dôkazy a nezobral do úvahy predložené dôkazy, predložila na pojednávaní konanom dňa 16.7.2020 rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 6Sžo 151/9, kde Najvyšší súd skonštatoval, že Žalobca šoféroval v roku 2004 pod vplyvom alkoholu. Táto skutočnosť je nesporná z kontextu, ktorý vyplýva z materiálov, ktoré mal súd k dispozícii - v odôvodnení tohto rozsudku Najvyššieho súdu, nepochybne vyplýva, že ide o rozhodnutie, ktoré sa vzťahuje k Žalobcovi - vzhľadom k tomu, že na prvej strane odôvodnenia je uvedené číslo rozhodnutia Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ Bratislava I, Oddelenia bezpečnosti cestnej premávky, č.p. „ Ďalej v krátkosti pripomenul históriu, ktorá predchádzala jeho odsúdeniu, kde spomenul, že „ O vodičský preukaz prišiel po medializovanej dopravnej nehode v roku XXXX. Šoféroval opitý a napadol policajta“ Skutočnosť, že v máji 2004 Žalobca šoféroval pod vplyvom alkoholu má priamy súvis s tým, že v auguste 2004 mal dôvod vyhnúť sa policajnej hliadke - a z tohto dôvodu napadol policajta, ktorý ho chcel ako vodiča cestnej premávky skontrolovať. K všetkým týmto skutočnostiam súd prihliadol pri uložení trestu, tak ako to uvádza v odôvodnení Rozsudku Okresného súdu Bratislava I 5T 104/04 ako aj Rozsudku Krajského súdu v Bratislave 3To/23/07 Žalovaná má za to, že v konaní preukázala, že uvedené informácie sa zakladajú na pravde a to na základe nasledovného O vodičský preukaz prišiel po medializovanej dopravnej nehode v roku 2004 Na základe rozsudku NS SR č. 6Szo/I 51/2009 zo dňa 16.6.2010 je zrejmé, že Žalobcovi bol v roku 2004, konkrétne 2.5.2004 odobratý vodičský preukaz pre alkohol za volantom, a následne pár mesiacov na to, v auguste roku 2004 žalobca zaútočil na verejného činiteľa v súvislosti s udalosťou v cestnej premávke, pri ktorej bola zranená osoba (rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11.4.2005, sp.zn. 5T/104/04 v spojení s rozsudkom KS BA zo dňa 15.5.2007). To znamená, že v roku 2004 prišiel o vodičský preukaz a

v roku 2004 spôsobil dopravnú nehodu, ktorá bola medializovaná. Z trestných spisov vyplýva, že žalobca mal dôvod vyhnúť sa kontrole, nakoľko vtom čase mal uložený zákaz činnosti riadiť motorové vozidlo (práve pre šoférovanie pod vplyvom alkoholu). O kauzách Žalobcu v súvislosti s požívaním alkoholu a šoférováním motorového vozidla, ako aj útokoch na verejného činiteľa informovali v tej dobe viaceré tlačové médiá, informácie boli šírené prostredníctvom internetu, ako aj televíznym vysielaním. Verejnosti bolo známe, že Žalobca má opakované problémy s políciou od roku 1998. Z vyššie uvedeného vyplýva, že o vodičský preukaz prišiel Žalobca v roku 2004 pre alkohol za volantom a následne pár mesiacov po tom, stále v roku 2004 spáchal Žalobca dopravnú nehodu keď zaútočil svojím motorovým vozidlom na policajta a spôsobil mu zranenie, a je pravda, že tieto skutočnosti boli medializované. Odvysielaný výrok v príspevku sa zakladá na pravde. Z verejne dostupných informácií (vyššie uvedené rozsudky, ako aj mediálne známe informácie) je zrejmé, že Žalobca v roku 2004 šoféroval opitý, cit. „ v roku 2004 mu policajti odobrali vodičský preukaz pre alkohol za volantom“ (Rozsudok NS SR č. 6Sžo/I 51/2009) Táto udalosť bol vo veľkej miere medializovaná. Tvrdenia v príspevku, že Žalobca šoféroval opitý, tak bola v súlade s informáciami, ktoré boli a aj v súčasnosti sú verejne dostupné a známe. Navyše zo všeobecne dostupných informácií vyplýva, že Žalobca spôsobil dopravnú nehodu pod vplyvom alkoholu aj v minulosti: U. Ď. sa stal známy ešte ako poslanec NRSR keď 21.2.1999 pod vplyvom alkoholu spôsobil dopravnú nehodu, vulgárne nadával policajtom a fyzicky napadol taxikára do ktorého narazil (Q. M. S. R. XX.XX.XXXX, R. P. S. R. X.X.XXXX) V roku 2002 vydal súd trestný rozkaz, ktorým odsúdil žalobcu na 4 mesiace podmienene za konflikt s policajtmi ešte v roku 1996 keď viedol automobil pod vplyvom alkoholu. Na otázku či sa poučil Ď. odpovedal : Poučenie je také, že som nepoučiteľný. Aj to by malo prešetriť akým spôsobom sa mohol novinár U..A. dostať k trestnému rozkazu Žalobca priznal, k mal pri incidente v roku 1996 v krvi 0,93 promile alkoholu. Z uvedeného vyplýva, že je pravda, nielen to, že Žalobca v roku 2004 šoféroval opitý, ale aj to, je mediálne známe, že za šoférovanie pod vplyvom alkoholu bol prichytený minimálne dvakrát predtým a to v roku 1996 a v roku 1999. Daný výrok odvysielaný v príspevku je taktici pravdivý Žalovaná k uvedenému uvádza, že jej nie je zrejmé, na základe akých skutočností súd dospel k danému záveru. Žalobca v konaní žiadnym spôsobom okrem svojho subjektívneho pocitu nepreukázal, ani bližšie neodôvodnil ako sa mal prejavíť dopad odvysielania tohto príspevku na jeho postavení a uplatnení v spoločnosti, v očiach rodiny, blízkych, známych. Súd v bode 6 odôvodnenia uvádza, že Žalobca považuje za negatívny dopad odvysielania príspevku to, že v čase odvysielania príspevku bola téma jazdy pod vplyvom alkoholu v okruhu rožného druhu verejných činiteľov frekventovaná a odvysielaním príspevku sa dostal do okruhu ľudí, kam nepatrí. Žalovaná má za to, že v konaní dostatočne preukázala, že šoférovanie Žalobcu pod vplyvom alkoholu bolo verejnosti známe už pred odvysielaním príspevku a že Žalobca sa svojim pôsobením ako poslanec NR SR dostal do povedomia verejnosti najmä svojím hanlivými výroky na adresu verejných činiteľov, šoférováním pod vplyvom alkoholu a trestnou činnosťou. Preto odvysielaný príspevok nemohol žiadnym spôsobom zasiahnuť do osobnostných práv Žalobcu, ochrany osobnosti a dobrej povesti sa nemôže dovolávať ten, kto si dobrú povesť nevybudoval. Máme za to, že nemôže byť poskytnutá ochrana osobnosti proti difamujúcim tvrdeniam, ktoré sú pravdivé. Poukazujeme na nález US ČR 156/99, kde ústavný súd konštatuje, že významné musí byť vždy to, aby celkové vyznenie určitej informácie zodpovedalo pravde. Stačí aby pravdivá bola podstatná časť tvrdenia. Súd ďalej v bode 37 svojho odôvodnenia uvádza, že je pravdou, že v čase odvysielania predmetnej reportáže nemal žalobca ideálnu povesť. Ako sám žalobca potvrdil bol 3 krát právoplatne odsúdený za trestnú činnosť, z toho 2 krát za útok na verejného činiteľa a 1 krát za podvod, tento rozsudok však nie je právoplatný v dôsledku zrušenia rozsudku KS v BA Najvyšším súdom. K uvedenému Žalovaná uvádza, že v čase odvysielania príspevku v roku 2014 bol rozsudok, ktorým bol odsúdený za trestný čin podvodu právoplatný, takže pre danú vec je irelevantné, že neskôr v roku 2017 NS SR pôvodne právoplatný rozsudok zrušil. Žalovaná len pre upresnenie poukazuje, že v tomto čase je už rozsudok opäť právoplatný, nakoľko podľa informácií dostupných z médií, Najvyšší súd SR v toku 2018 zamietol odvolanie Žalobcu v súvislosti s obžalobou pre podvod z roku 1996 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave z marca 2018 ktorý mu uložil trest tri roky a štyri mesiace väzenia je tak právoplatný. Vzhľadom na to, že samotný súd ako aj Žalobca konštatuje, že nemal ideálnu povesť, nie je Žalovanému zrejmé, prečo súd rozhodol tak, že odvysielaním informácií, ktoré sú ako celok vo vzájomnej súvislosti pravdivé, mohla zasiahnuť Žalovaná do ochrany osobnosti Žalobcu. Žalovaná preukázala v konaní, že Žalobca bol známy verejnosti najmä svojou trestnou činnosťou, šoférováním pod vplyvom alkoholu ako aj hanlivým vyjadrovaním na verejnosti a z toho dôvodu nemohlo odvysielanie predmetného príspevok zasiahnuť do osobnostných práv Žalobcu. Drobné nepresnosti, ktoré odzneli v príspevku nemožno považovať za tak významné, aby spôsobili nárok na opravu, nakoľko v zmysle súdnej judikatúry (Nález ÚS ČR I. US 156/99 zo dňa 28.2.2000) bežná periodická tlač určená na informovanie širokej verejnosti sa môže dopustiť určitého zjednodušenia alebo skreslenia, každé takéto

skreslenie však nemožno považovať za zásah do osobnostných práv. Je dôležité, aby celkové vyznenie podávanej informácie zodpovedalo pravde. Treba brať na zreteľ, že sa nejednalo o odborný právnický príspevok, ale o príspevok, ktorý bol určený širokej verejnosti. Žalovaná má za to, že celkové vyznenie príspevku zodpovedalo pravde. Neobsahovalo žiadne znevažujúce ani difamujúce tvrdenia týkajúce sa Žalobcu, ktoré by neboli pravdivé; neobsahovalo ani hodnotiace úsudky neprimeranej povahy, ktorý by mohli Žalobcovi spôsobiť ujmu. Odvysielaním príspevku v žiadnom prípade nebol Žalobca vykreslený v negatívnom svetle bez dôkazu, bezdôvodne a nesprávne. Taktiež Žalovaná poukázala na to, že útok na verejného činiteľa v spojení s trestným činom podvodu je ďaleko viac odsúdeniahodný než šoférovanie pod vplyvom alkoholu. Odvysielané informácie v žiadnom prípade nemohli mať negatívny vplyv na verejnosť ani vystaviť žalobcu nedôvodnému obvineniu. Žalovaná má za to, že súd sa vôbec nevysporiadal s argumentáciou Žalovanej týkajúcej sa najmä skutočností, že Žalobca šoféroval v roku 2004 pod vplyvom alkoholu. Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky ÚS 311/07 v prípade argumentácie navrhovateľa obsiahnutej v žalobe je nevyhnutné, aby sa s jeho myšlienkovými konštrukciami, na ktorých je argumentácia založená, súd v odôvodnení rozhodnutia v potrebnom rozsahu zaoberal a vysporiadal sa s nimi a nadväzne nato, sa s nimi buď stotožnil alebo ich vyvrátil, resp. spochybnil. Iba takýto prístup môže zodpovedať kritériám riadneho odôvodnenia rozhodnutia ako jedného zo základných atribútov spravodlivého procesu. Žalovaná má za to, že vzhľadom k tomu, že v spore sa jedná o stret slobody prejavu Žalovanej o ochranu osobnosti Žalobcu, súd pochybil aj v tom, že neposudzoval, či bol zásah do slobody prejavu Žalovanej primeraný, t.j. či zodpovedal zásade proporcionality medzi zásahom do slobody prejavu a právom na ochranu osobnosti nevykonaním testu proporcionality a preskúmaním odpovedí na otázky Kto? O kom? Čo? Kde? Máme za to, že v prípade, ak by súd takýto test vykonal, nedospel by k záveru, že odvysielaním predmetného príspevku Žalovaná zasiahla do osobnostných práv Žalobcu. K uvedenému Žalovaná poukazuje na svoju argumentáciu o práve novinára na zjednodušenie, s ktorou sa súd vôbec nevysporiadal. Taktiež poukazujem na nález Ústavného súdu II.ÚS 152/08*52 zo dňa 15.12.2009, kde Ústavný súd konštatuje, že napriek tomu, že sa profesionálni právnici neprestanú vysmievat' novinárom často nerozlišujúcim medzi žalobou a obžalobou, rozsudkom a uznesením, odmietnutím a zamietnutím, odvolaním a dovolaním, či ESLP a Súdnym dvorom Európskych spoločností justícia a vôbec právny život nie sú účelom samým osebe, ale sú súčasťou života spoločnosti. Z tohto dôvodu je legitímne, aby sa otázky práva neriešili len na stránkach inak nemnohých právnických časopisov, ale aby boli reflektované aj laickou verejnosťou prostredníctvom publicistiky, od spoločenského týždenníka nemožno očakávať presnosť právnického časopisu. Ústavný súd sa domnieva, že požadovanie právnickej presnosti od novinárov by mohlo mať odradzujúci či zmrazujúci účinok (Chilling efekt) na novinársku obec pri glosovaní tém týkajúcich sa justície. Žalovaná taktiež poukazuje na to, že štvrtá veta výroku rozsudku, ktorým súd prikazuje Žalovanej povinnosť odvysielat' ospravedlnenie v znení „Rozhlas a televízia Slovenska v uvedenom príspevku nepravdivo uviedla, že I. U. Ď. F. D. XXXX spôsobil pod vplyvom alkoholu dopravnú nehodu“ v príspevku neodznela. V príspevku odznela informácia: „O vodičský preukaz prišiel po medializovanej dopravnej nehode v roku XXXX. Šoféroval opitý a napadol policajta“, čo zásadne mení celkový význam informácie pre verejnosť. O tom, že odvysielané informácie zodpovedajú vo svojom kontexte pravde, Žalovaná podrobne rozobrala v bode 3 čl. III tohto odvolania.

K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca, ktorý k odvolaniu žalovaného uvádza : V bode III/1. žalovaný polemizuje so závermi súdu v bode 30., 31. a 37. odôvodnenia rozsudku a v texte si zamieňa postavenie sporových strán, čo vyplýva z konštatovania, že „Žalobca“ poukazuje na skutočnosť, že voľba spôsobu, akým má vysielateľ povinnosť zabezpečiť objektivitu a neustrannosť spravodajských programov je výhradne súčasťou jeho redakčnej nezávislosti. Bez akejkoľvek kauzálnej súvislosti polemizuje s ukladaním povinnosti, ktorá mu uložená nebola: Forma spracovania príspevku je teda chránená právom na slobodu prejavu, pričom akékoľvek ukládanie povinnosti vysielateľovi zo strany Žalobcu alebo súdu poskytnúť priestor na vyjadrenie určitej osobe, je zakázanou cenúrou a neoprávneným zásahom do slobody prejavu Žalovanej. Úvahy žalovaného nezodpovedajú priebehu konania. Súd prvej inštancie ani žalobca neuložil žalovanému povinnosť, aby poskytol priestor na vyjadrenie určitej osobe. Tvrdenia žalovaného, že uloženie povinnosti poskytnúť priestor určitej osobe vníma ako zakázanú cenúru a neoprávnený zásah do slobody prejavu kolide s vyjadrením svedka W., ktorý na pojednávaní dňa 30.1.2017 možnosť vyjadrenia sa žalobcu nepoprel, ale nemohol si overiť či to bolo v scenári podchytené. Súd prvej inštancie konštatoval, že nebola zachovaná názorová pluralita. Pri spracúvaní reportáže bol použitý zostrih z rôznych udalostí z rôzneho obdobia, v ktorých vystupovali rôzne subjekty, teda išlo o vopred pripravenú montáž šotov vrstvením informácií na úkor žalobcu bez toho, aby ako ústredná postava reportáže dostal právo na vyjadrenie. Odvysielaný príspevok pod názvom „. Ď. na

K.“ bol spracovaný vo forme reportáže, o čom svedčí napr. podanie žalovaného zo dňa 25.9.2017 (str. 3). Reportáž s odvolaním sa na Wikipédiu je literárny útvar používaný v žurnalistike, popisuje a zobrazuje skutočnosť na základe konkrétnych faktov. Základnými metódami tvorby reportáže sú pozorovanie, priama účasť, zber faktov, konfrontácia názorov. Z tohto je zrejme, že závery súdu prvej inštancie, že predmetná relácia nebola objektívna a vyvážená, bola spracovaná jednostranne a nebola zachovaná názorová pluralita, sú správne. Fakt, že žalovaný nedal priestor žalobcovi na vyjadrenie ku konkrétne vymedzenej veci, je zásadným nedostatkom, ktorý spochybňuje účel sledovaný reportážou. V konaní bolo preukázané, že žalovaný žalobcovi žiadnu otázku nepoložil, reportáž spracoval bez vyjadrenia žalobcu a bez jeho súhlasu a odvysielal ju napriek vyslovenému nesúhlasu žalobcu, ktorý bol zaskočený záujmom médií. Tým, že žalovaný si neoveril odvysielané informácie príp. nekonzultoval ich so žalobcom, v honbe za senzáciami odvysielal nepravdivé a pravdu skresľujúce informácie vrátane vizualizácie prejavov osobnej povahy, mena a priezviska žalobcu bez jeho súhlasu. Nedodrжал zásadu, aby sa k divákovi dostali pravdivé informácie. Z vykonaného dokazovania je zrejme, že odvysielaný príspevok pravde nezodpovedal, ani jeho celkové vyznenie, a to preto, že žalobca nešoféroval opitý, nešlo o žiadnu dopravnú nehodu, ani o dopravnú nehodu pod vplyvom alkoholu, za ktorú by bol žalobca odsúdený. V bode III/2. žalovaný polemizuje so závermi súdu v bode 34. odôvodnenia rozsudku o tom, že žalobca nešoféroval opitý a v bode 41. odôvodnenia rozsudku, že súd nevykonal ním navrhnutý dôkaz, a dospel k záveru, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces. Úvahy žalovaného nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a teda nie sú správne. Konanie sa začalo na návrh žalobcu zo dňa 18.6.2014 za účinnosti O.s.p., ktorý v ust. § 118a ods. 1 a 2 obsahoval špeciálnu úpravu týkajúcu sa aj ochrany osobnosti. Žalovaný sa touto úpravou neriadil. Na prvom pojednávaní dňa 20.2.2015 žalovaný uviedol : ...Sme si vedomí, že dôkazné bremeno zaťažuje nás, tzn. odporcu. Áno je faktom, že máme dôkaznú núdzu spočívajúcu v neexistencii materiálu tvoriaceho podklad pre odvysielanú reláciu. Na tomto pojednávaní žalovaný nenavrhol vykonanie žiadnych dôkazov. Vyslovil len procesný návrh, ako by mal súd postupovať, ktorý nie je možné považovať za postup podľa § 118 a ods. 1 O.s.p. Na ďalšom pojednávaní dňa 21.4.2015 žalovaný navrhol pripojenie spisov týkajúcich sa tvrdení napadnutých žalobcom, avšak evidenčnú kartu vodiča za rok 2004 nepožaduje pripojiť. V zmysle koncentračnej zásady vzťahujúcej sa na predmetné konanie súd prvej inštancie správne postupoval odmietnutím návrhu žalovaného pre nesplnenie procesných podmienok. Úvahy žalovaného o porušení práva na spravodlivý proces preto nezodpovedajú platnej právnej úprave procesných pravidiel. Návrhy žalovaného na lustráciu všetkých priestupkov sú v kauzálnej súvislosti s prejednávanou vecou vymedzenou v žalobe bezpredmetné. V zmysle podania žalovaného zo dňa 30.1.2017 (založené do súdneho spisu na pojednávaní dňa 28.11.2017), žalovaný sa oboznámil s rozsudkom v trestnej veci, ktorý ako jediný má význam pre toto konanie. Na str. 5 cituje závery Rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 5T 104/2004 vrátane skutkovej vety, z ktorej je nad všetky pochybnosti zrejme, že žalobca nešoféroval opitý a uvedené je žalovanému známou skutočnosťou. V nadväznosti na tieto zistenia na str. 7 už vtedy vyslovil názor, že .....ujma spôsobená žalobcovi uverejnením namietanej informácie je s tak nízkym stupňom závažnosti, ktorá nezakladá priznanie nemateriálnej satisfakcie podľa § 13 ods. 1 OZ.“ Teda dospel k záveru, že k zásahu do osobnostných práv žalobcu došlo. V bode III/3. žalovaný polemizuje so závermi súdu v bode 35. a 37. odôvodnenia rozsudku o tom, či aj po 10 rokoch bol oprávnený medializovať informácie zo života žalobcu, namieta, že príspevok bol spracovaný objektívne a v žiadnom prípade predmetom príspevku nebolo odsudzovanie a ponižovanie žalobcu. V rozpore so závermi trestného konania vykonštruoval situáciu z roku 2004, aby nad rámec záverov trestného konania, s ktorými sa oboznámil, ako vyplýva z podania zo dňa 30.1.2017 (založené do súdneho spisu na pojednávaní dňa 28.11.2017), usvedčil žalobcu, že šoféroval opitý. Jeho dedukcie nie sú správne a svedčia o tom, že nerešpektuje Rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 5T 104/2004, ktorým je súd v zmysle § 193 C.s.p. viazaný. Žalovaný nerešpektuje predmet tohto konania vymedzený žalobou, akékoľvek úvahy o tom, ako sa v skutočnosti skutok stal, majú konšpiračný charakter a nezakladajú sa na pravde. Žalobca nešoféroval opitý a v roku 2004 žiadnu dopravnú nehodu nespôsobil. Z hľadiska predmetu konania tvrdenia žalovaného o minulosti žalobcu sú bez kauzálnej súvislosti a pre toto konanie nemajú žiaden význam. Evidentne však vyjadrenia žalovaného nie sú konzistentné. Napriek tomu, že existoval scenár reportáže (uviedol svedok L. W. na pojednávaní dňa 30.1.2017), žalovaný tento pod rôznymi výhovorkami odmietol predložiť do konania ako dôkaz (údajne, že ním nedisponuje), a teda akékoľvek tvrdenia o dôkaznej núdzi sú účelové. Svedčí o tom jeho postup, kedy z hľadiska Zákona o vysielaní a retransmisii nevyhoveli žiadosti žalobcu a neodvysielal opravu nepravdivých informácií. Ak vysielateľ môže preukázať pravdivosť údajov, ktorého oprava sa požaduje, nie je povinný v zmysle § 21 ods. 1 opravu odvysielat'. Neodvysielaním opravy žalovaný deklaroval, že disponuje dôkazmi, ktorými môže preukázať pravdivosť namietaných tvrdení, avšak vyšlo

najavo, že tomu tak nie je. Opakovanými žiadosťami o zabezpečenie dôkazov na začiatku konania, voči čomu sa žalobca ohradil napr. podaním zo dňa 6.10.2017, je zrejmé, že neuniesol dôkazné bremeno. Svedčia o tom úvahy nesúvisiace s predmetom tohto konania vyvedené z trestného registra žalobcu s uvedením sp. značiek konaní, odkazy na noviny, rozhodnutia súdov v iných veciach. K problematike kvalifikácie verejného činiteľa žalobca poukazuje na aktuálne názory vyslovené vo veciach ochrany osobnosti v Uznesení Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co/128/2018 zo dňa 29.5.2020, ktorým súd vyhovel odvolaniu žalobcu proti rozsudku OS Ba V a tento zrušil, kde v bode 19. konštatuje: Odvolací súd dáva do pozornosti, že osoby verejné možno rozčleniť na osoby verejne činné a osoby verejne známe. Verejne činné sú osoby, ktoré sa nejakým spôsobom podieľajú na výkone verejnej moci (politici, sudcovia, štátni úradníci, advokáti, prokurátori, predstavitelia ozbrojených zložiek iní verejní činitelia). U osôb verejne známych je verejná známosť daná spravidla ich významnými skutkami, či už sú tieto skutky pozitívne alebo negatívne. Vstupom do vrcholovej politiky sa každá osoba vzdáva časti svojho súkromia a musí očakávať, že aj po ukončení verejnej funkcie bude predmetom zvýšeného záujmu verejnosti, osobitne v prípade jej budúcich pozitívnych alebo negatívnych skutkov- rovnako je tomu tak aj u žalobcu. Ako bývalý vrcholový politik v súvislosti so svojimi súčasnými skutkami púta na seba väčšiu mieru pozornosti verejnosti a médií, ako by tomu bolo v prípade, ak by do politiky nevstúpil. Avšak treba vziať do úvahy aj skutočnosť, že žalobca už dlhé roky nie je politikom, na ktorého by sa malo uvedené vzťahovať. Je potrebné uviesť, že právo na ochranu osobnosti je chránené Ústavou SR, rovnako ako aj sloboda prejavu a právo na informácie. Predmetom tohto sporu je teda konflikt dvoch ústavou garantovaných práv. Každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd treba riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy. Pri rozhodovaní sporov vo veciach ochrany osobnosti je nevyhnutné zohľadniť ochranu slobody prejavu minimálne v rozsahu jej ústavných záruk. Ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 13) nemožno teda aplikovať izolovane, ale je nutné ich vykladať v súlade s ústavou. Nutnosť zohľadniť slobodu prejavu neznamena rezignáciu na ochranu osobnosti. Obmedzenie akéhokoľvek základného práva alebo slobody, a teda aj slobody prejavu možno považovať za ústavne akceptovateľné len vtedy, ak ide o obmedzenie, ktoré bolo ustanovené zákonom, resp. na základe zákona, zodpovedná niektorému ústavnému legitímnemu cieľu a musí ísť o obmedzenie, ktoré je v súlade so zásadou proporcionality. V bode III/4. žalovaný polemizuje so závermi súdu v bode 35. odôvodnenia rozsudku, či žalobca preukázal dopad odvysielaného príspevku na jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti, v očiach rodiny, blízkych, známych. Úvahy žalovaného nezodpovedajú úprave obsiahnutej v ust. § 11 -13 Občianskeho zákonníka a súdnej praxi. Aj v zmysle Rozsudku sp. zn. 24C/97/2014-348 zo dňa 24.10.2019 informácie v odvysielanej reportáži, ktorá mala širokú publicitu, nezodpovedali pravde a prejavy osobnej povahy vrátane mena a priezviska žalobcu žalovaný odvysielal bez súhlasu žalobcu. Reportáž vyvolala v spoločnosti mylné predstavy o žalobcovi, ktorý viac rokov nepôsobil vo verejnom politickom a spoločenskom živote a nijakým spôsobom sa v tomto smere ani neangažuje. S poukazom na právoplatný Rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 5T 104/2004 je preukázané, že žalovaný neposkytol verejnosti pravdivé informácie. Žalobca namieta tvrdenia žalovaného, že by bol známy verejnosti, a to najmä svojou trestnou činnosťou, šoférováním pod vplyvom alkoholu ako aj hanlivým vyjadrovaním na verejnosti, a preto nemohol žalovaný zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu. Tvrdenia žalovaného nezodpovedajú realite, nakoľko nezohľadňujú významné faktory, medzi ktoré patrí aj plynutie času a žalovaný nepredložil žiaden dôkaz o tom, čo v dobe odvysielanej reportáže rezonovalo v spoločnosti na adresu žalobcu. Žalobca má za to, nech by akýmkoľvek spôsobom média informovali o jeho súkromí, tak široká verejnosť tieto informácie neukladá v pamäti a ďalej ich nešíri, mladším generáciám (dvadsiatnikom, tridsiatnikom, ani štyridsiatnikom) jeho meno pravdepodobne vôbec nič nehovorí a v podstate nebol preukázaný ani žiaden záujem verejnosti o jeho osobu. Len médiá z času na čas využijú jeho meno v súvislosti s kauzou inej osoby na to, aby ho verejnosti pripomenuli. Na margo tejto námietky je resumé, že k zásahu do osobnostných práv žalobcu odvysielaním reportáže došlo a tento zásah bol neoprávnený. V bode III/6. žalovaný tvrdí, že drobné nepresnosti nie sú významné, že žalobca bol vykreslený v negatívnom svetle na základe dôkazov, dôvodne a správne a že odvysielané informácie nemohli mať negatívny vplyv na verejnosť ani vystaviť žalobcu neodôvodnenému obvineniu. Žalobca namieta úvahy žalovaného, ktoré nezodpovedajú zisteniam založeným na Rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 5T 104/2004. Súd prvej inštancie preto správne konštatoval, že: žalobca nebol v predmetnej veci odsúdený za trestný čin spáchaný pod vplyvom alkoholu (bod 34.), že nešlo o žiadnu medializovanú dopravnú nehodu pod vplyvom alkoholu, a teda žalobca nemohol prísť v súvislosti s dejom, ktorý sa nestal o vodičský preukaz (bod 35.), že predmetná relácia nebola objektívna a vyvážená, bola spracovaná jednostranne (bod 37). V reportáži nejde o žiadne drobné nepresnosti, ako zľahčuje žalovaný, ale o otázky zásadného významu tak pre žalobcu, ako aj pre verejnosť, ktorá má právo na pravdivé informácie.

Žalovaný si svoju úlohu vyplývajúcu mu zo štatútu nespľnil. Podľa Štatútu Rozhlasu a televízie Slovenska z mája 2011 poslaním Rozhlasu a televízie Slovenska je poskytovať službu verejnosti v oblasti rozhlasového a televízneho vysielania. Službou verejnosti v oblasti rozhlasového a televízneho vysielania je poskytovanie programovej služby. Programovú službu tvoria spravodajské, publicistické, dokumentárne, dramatické, umelecké, hudobné, športové, zábavné a vzdelávacie programy, žánrovo rôznorodé programy pre deti a mládež a iné programy. V bode III/7. žalovaný v prvom odseku namieta, že súd sa nevyporiadal s jeho argumentáciou, že žalobca v roku 2004 šoféroval opitý a v druhom, že nevykonával test proporcionality. Namieta postup súdu, že neposudzoval, či bol zásah do slobody prejavu žalovanej primeraný. Námiетка žalovaného nie je v kauzálnej súvislosti s predmetom konania. Druhý odsek je nezrozumiteľný, nedá sa zistiť, aký zásah do slobody prejavu žalovanej má žalovaný na mysli, čo týmto sleduje. Limitujúcim faktorom pre posúdenie stretu práva na slobodu prejavu a práva na ochranu osobnosti je zistenie, či došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti a či tento zásah bol neoprávnený. V bode III/8. žalovaný poukazuje na odôvodnenie rozsudku v bode 35. a ďalej namieta, že sa súd nevyporiadal s jeho argumentáciou o práve novinára na zjednodušenie. Žalovaný nič nekonkretizuje, v čom spočíva zjednodušenie. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na Uznesenie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 390/2011 zo dňa 19.10.2011: Ústavný súd rovnako ako Európsky súd pre ľudské práva nepopiera právo novinára dopustiť sa aj určitého zjednodušenia, či dokonca nepresnosti, avšak za súčasného rešpektovania zásady, že uverejnenie informácií v relevantnom čase zodpovedalo reálne existujúcim skutočnostiam. Z vykonaného dokazovania je preukázané, že namietané informácie neboli pravdivé, a preto v danom prípade nešlo o žiadne zjednodušenie. Preukázané je, že celkové vyznenie odvysielaných informácií nezodpovedalo pravde. Zjednodušeniu nezodpovedá ani samotný názov reportáže, ktorého úlohou bolo pritiahnúť pozornosť diváka. V bode III/9. žalovaný namieta štvrtú vetu výroku rozsudku tvrdením, že v reportáži neodznela. S námietkou žalovaného sa žalobca nestotožňuje a poukazuje na súdnu prax: Požiadavka ustanovenia § 79 ods. 1 vety druhej OSP, aby zo žaloby vyplývalo, čoho sa žalobca domáha, neznamená, že by žalobca bol povinný urobiť súdu návrh na znenie výroku jeho rozsudku. Ak žalobca označil v žalobe presne, určite a zrozumiteľne povinnosť, ktorá má byť žalovanému uložená rozhodnutím súdu alebo spôsob určenia právneho vzťahu, práva alebo právnej skutočnosti, súd nepostupuje v rozpore so zákonom, ak použitím iných slov vyjadrí vo výroku svojho rozhodnutia rovnaké práva a povinnosti, ktorých sa žalobca domáhal. Iba súd rozhoduje o tom, ako bude formulovaný výrok jeho rozhodnutia; prípadným návrhom žalobcu na znenie výroku rozhodnutia pritom nie je viazaný. Pri formulácii výroku rozhodnutia súd musí dbať, aby vyjadroval (z obsahového hľadiska) to, čoho sa žalobca žalobou skutočne domáhal. (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. 9. 2010, sp. zn. 5 Cdo 254/2009).

26. Voči rozsudku súdu prvej inštancie v jeho zamietavej časti podal odvolanie taktiež žalobca, ktorý žiada odvolací súd aby napadnutý rozsudok v tejto časti zmenil a žalobe v plnom rozsahu vyhovel, resp. rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Svoje odvolanie odôvodnil podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a d/ CSP a ďalej tým, že rozhodnutie v zamietajúcej časti žalobného návrhu je nepreskúmateľné z hľadiska zákonných kritérií, ktoré boli splnené aj na určenie, že a) došlo k zásahu do ochrany osobnosti žalobcu (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka), a b) na priznanie finančnej satisfakcie v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Nepreskúmateľnosť dôvodov vedúcich k zamietnutiu návrhu žalobcu v tejto časti zakladá tzv. inú vadu konania. Z napadnutého rozhodnutia jasne a zrozumiteľne nevyplýva, na základe akých skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru v bode 40., že určenie o zásahu do osobnostných práv predstavuje duplicitu s výrokom, ktorým súd uložil žalovanej povinnosť odvyselať opravu a v bode 48., na základe akých úvah dospel k záveru, že nebol preukázaný taký zásah do práv žalobcu, ktorý by v značnej miere znížil jeho dôstojnosť alebo vážnosť v spoločnosti. Závery v bode 40. nezodpovedajú výrokovej časti Rozsudku sp. zn. 24C/97/2014-348 zo dňa 24.10.2019, ktorým vo veci o uloženie povinnosť odvyselať opravu Okresný súd Bratislava IV rozhodol takto : Rozhlas a televízia Slovenska so sídlom Mlynská dolina 845 45 Bratislava je povinný odvyselať na Televíznej stanici T. v programe P. P. vysielanom od XX:XX hodine nasledovnú opravu : „Dňa XX.XX.XXXX Rozhlas a televízia Slovenska na televíznej stanici T. v programe P. P. v príspevku „U. Ď. na K. odvysielal aj nasledovné nepravdivé tvrdenia : Nie je pravda, že bývalý poslanec Národnej rady Slovenskej republiky U. Ď.B. v auguste roku 2004 šoféroval opitý, a že spôsobil pod vplyvom alkoholu dopravnú nehodu, a teda nie je pravda, že bol za dopravnú nehodu pod vplyvom alkoholu odsúdený ako sme nesprávne odvysielali“, a to do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia. Súd zamietá žalobný návrh žalobcu v časti v ktorej sa domáha odvysielania nasledovnej informácie: „Odvysielaním nepravdivých tvrdení vysielateľ zneužil právo na informácie a právo na slobodu prejavu na hrubý zásah do osobnostných práv U. Ď. do jeho cti, dôstojnosti a súkromia“. Súd priznáva žalobcovi voči žalovanému nárok na

náhradu trov konania v rozsahu 50%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník po právoplatnosti tohto rozhodnutia. Z tohto rozsudku je zrejmé, že jeho výroková časť neobsahuje výrok, ktorý zdieľa súd prvej inštancie v bode 40. a vníma ho ako právnu prekážku na vyhoviecie žalobnému návrhu. Tento názor nie je správny, požadované určenie nepredstavuje duplicitu uplatneného nároku v inom konaní, keďže súd prvej inštancie v konaní sp. zn. 24C/97/2014 v časti na určenie žalobnému návrhu (ktorý ani nebol totožný s určením v tomto konaní) nevyhoviel, a to s poukazom na vyslovený právny názor odvolacieho súdu v Uznesení sp. zn. 10Co/82/2018- 283 zo dňa 20.12.2018, že skúmanie otázky, či sa zverejnením nepravdivých alebo pravdu skresľujúcich informácií súčasne zasiahlo do osobnostných práv žiadateľa o opravu, nie je predmetom konania o uloženie povinnosti odvysielat' opravu (podľa § 21 odsek 10 zákona o vysielaní a retransmisii), nakoľko ochrany osobnostných práv sa žiadateľ môže domáhať v konaní o ochranu osobnosti. A to je v tomto konaní uplatnený žalobný návrh. Zamietnutie žalobného návrhu v časti určenia založené na údajnej existencii prekážky znamená nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým bol odmietnutý prístup žalobcu k spravodlivosti. Žalobca sa v konaní o ochranu osobnosti môže domáhať aj určenia, že došlo k zásahu do jeho osobnostných práva. V zmysle súdnej praxe : Žaloba na ochranu osobnosti nie je určovacou žalobou v zmysle generálnej žalobnej klauzuly § 80 O.s.p., pri ktorej je potrebné preukazovať naliehavý právny záujem. Súd prvej inštancie nevysvetlil ani legitimitu zásahu do práv vymedzených v § 12 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorých vyhotovenie alebo použitie je prípustné len s privolením dotknutej osoby. Záveru v bode 39., že : Na vyhotovenie a použitie zvukovoobrazového záznamu o osobe verejného záujmu v súvislosti s témou verejného záujmu nie je potrebný súhlas žalobcu, nakoľko uvedené konanie spadá pod zákonnú spravodajskú licenciu žalovanej ako vysielateľa. nezodpovedá konštatovanie uvedené v bode 37. Ohľadom závažnosti zásahu do práva na ochranu osobnosti odvysielaním reportáže. Zverejnenie prejavov osobnej povahy nespadá pod zákonnú licenciu, pretože žalobca nie je od roku 2002 aktívny v politickom a spoločenskom živote, z verejného života dávno vystúpil, vstúpil do súkromného sektora, a preto má právo byť zabudnutý. Neexistuje žiadny racionálny dôvod na šírenie jeho prejavov osobnej povahy verejnoprávnu televíziou, smerujúce k tomu, aby ho divák mal možnosť opoznať aj v bežnom živote, keď znenie reportáže bolo tendenčné a odsudzujúce. Vyhotovenie obrazovo zvukového záznamu prejavov osobnej povahy žalobcu je neoprávneným zásahom a lch odvysielanie umocnilo zásah spôsobený nepravdivými informáciami a tendenčným spravovaním. Závery v bode 48. a 49. nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní z hľadiska zistení v bode 37. a nezodpovedajú ani ustálenej súdnej praxi. Záver súdu prvej inštancie vyslovený v bode 49., že nedošlo k tak vážnemu zásahu do vážnosti a dôstojnosti žalobcu, ktorý by odôvodňoval priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá sa priznáva len vo výnimočných prípadoch, koliduje s konštatovaním v bode 37., že : Vyhodnotením dôkazov súd dospel k záveru, že odvysielaním uvedenej reportáže žalovaná neoprávnene zasiahla do práva na ochranu osobnosti žalobcu Podľa názoru súdu predmetný príspevok bol spracovaný a odvysielaný tendenčne a účelovo Predmetná relácia nebola objektívna a vyvážená, bola spracovaná jednostranne. ...Súd ju považuje za účelovú... Rozhodnutie súdu prvej inštancie nedáva relevantné odpovede na zásadnú otázku o závažnosti zásahu z hľadiska podstatných skutočností, že : Dehonestujúce tvrdenia odzneli v televíznom spravodajstve žalovaného s celoslovenskou pôsobnosťou, a teda reportáž mala mimoriadne širokú publicitu. Podľa štatistických údajov na internete, sledovanosť správ RTVS v kategórii 12+ (od 12 rokov) bola 217 000 divákov, čo predstavuje 12,3 % podiel na trhu, a teda došlo k masovému šíreniu nepravdivých informácií o žalobcovi, ktorými ho žalovaný fakticky pranieroval, ale aj zosmiešňoval spôsobom, aby ho odsúdili všetci diváci za vykonštruované obvinenie, že jazdil pod vplyvom alkoholu a pod vplyvom alkoholu spôsobil dopravnú nehodu, za ktorú bol odsúdený. Široká publicita reportáže nesporne mala negatívne dopady na osobnosť žalobcu, na jeho vnútorné prežívanie, a preto odôvodňuje priznanie náhrady nemajetkovej ujmy za spôsobený zásah. Súd sa pre posúdenie závažnosti zásahu nezaoberal objektívnym hľadiskom, ako by túto situáciu v postavení žalobcu vnímala iná osoba, či už je alebo nie je verejne činnou osobou. K zásahu do osobnostných práv žalobcu došlo negatívnym vymedzením postavenia žalobcu vyvolaného nepravdivými tvrdeniami o spáchaní dopravnej nehody pod vplyvom alkoholu a značná intenzita zásahu bola znásobená aj zverejnením plného mena a priezviska vrátane osobných prejavov žalobcu tak, aby ho vizualizáciou divák bezpečne opoznal aj pri náhodnom stretnutí. Spracovanie reportáže zostavenej z rôznych šotov a z rôzneho obdobia vytrhnuté z kontextu vylučuje legitímny cieľ zdieľania informácií vo verejnom záujme z hľadiska kritérií (KDE, KEDY a AKO). Reportáž vyvolala v spoločnosti mylné predstavy o žalobcovi, ktorý viac rokov nepôsobil vo verejnom politickom a spoločenskom živote a nijakým spôsobom sa v tomto smere ani neangažuje. Už samotný názov reportáže bol formulovaný bulvárnym spôsobom, ktorý vyvolával rôzne predstavy, aby upútal diváka k informácii o atrakcii na pozemných komunikáciách. Diváci (mladšia generácia), ktorí žalobcu nepoznali sa s ním mali možnosť

touto prezentáciou „zoznámiť“ a staršej generácii, ktorá na neho aj zabudla, ho týmto spôsobom pripomenula. Závery súdu prvej inštancie v bode 49. nemajú oporu v ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka a kolidujú s jeho vlastnými výstižnými názormi vyslovenými v bode 37., ktorými ustálil závažnosť zásahu, že : je neprípustné aj do takéhoto človeka obrazne povedané „kopat“, pripomínať spáchanú trestnú činnosť a ho pranierovať, ponižovať a dehonestovať. I keď sa súd vyslovil jednoznačne v prospech žalobcu, bez vysvetlenia zostáva odpoveď na otázku, prečo mu nepriznal aj náhradu nemajetkovej ujmy. Popretie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy pre údajný nedostatok závažnosti zásahu nezodpovedá ani ustálenej súdnej praxi, napr.: Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 24. júna 1998 sp. zn.: 1 Co 15/97 (R 45/2000): Ak k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby dôjde televíznym vysielaním, treba vždy vychádzať z toho, že mal širokú publicitu. Takýto zásah, spočívajúci v tvrdení, avšak právoplatným rozsudkom súdu nepreukázanej trestnej činnosti, v podstate zakladá nárok oprávnenej osoby domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že nedostatky v procesnom postupe súdu sa prejavili v bezdôvodnom zamietnutí žalobného návrhu v časti, že došlo k zásahu do ochrany osobnosti žalobcu a odmietnutí nároku na priznanie nemajetkovej ujmy. Napadnutý rozsudok nevyriešil základ nároku, nie je logicky skĺbený, vykazuje značnú dávku protirečivosti, keď na jednej strane súd prvej inštancie dospel k závažným zisteniam o neoprávnenom zásahu do osobnostných práv žalobcu a na druhej strane tento zásah označil za nespôsobilý k náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci žalobca uvádza : Konštatovania súdu prvej inštancie, ku ktorým dospel v bode 37., sú významné pre posúdenie kľúčovej otázky o závažnosti zásahu, ktorého intenzita bola značná, a odôvodňujú priznanie spôsobenej nemajetkovej ujmy. Opačný názor vyslovený v bode v bode 49. nekorešponduje vykonanému dokazovaniu ani súdnej praxi: Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba. Z toho vyplýva, že predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je, že došlo k neoprávnenému zásahu, a že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných právach. Súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktorými sú : existencia zásahu odprezentovaním nepravdivých informácií vrátane vizualizácie prejavov osobnej povahy, mena a priezviska žalobcu, pričom tento zásah bol neoprávnený, pretože smeroval do osobnej a mravnej integrity žalobcu, a teda ide o konanie objektívne spôsobilé znížiť jeho dôstojnosť, vážnosť a česť, a tiež existencia kauzálnej súvislosti medzi zásahom a vzniknutou ujmom okolnosti, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu, keď žalobca bol v čase spracovania a odvysielania reportáže súkromnou osobou, žalovaný ho vopred nekontaktoval a nežiadal o súhlas k medializácii jeho osoby a žalobca bol proti svojej vôli vtiahnutý do deja reportáže spracovanej bulvárnym spôsobom Súd prvej inštancie žalobcovi neposkytol ochranu porušených práv a právom chránených záujmov v požadovanom rozsahu, aby bol naplnený stav právnej istoty, teda v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou a aby rozhodnutie bolo spravodlivé. Súd prvej inštancie nevysvetlil odklon od ustálenej súdnej praxe konštatovaním v bode 48., že žalobca nepreukázal následky spôsobeného zásahu v svojej súkromnej sfére. Požiadavka súdu na preukazovanie následkov zásahu je nad rámec zákona a nemá oporu v súdnej praxi. Z hľadiska zverejnenej štatistiky o sledovanosti správ na Jednotke je zrejmé, že reportáž videlo asi 217 000 divákov, ktorí sa oboznámili s jej obsahom a žalobcu podľa mena a vizualizácie vnímajú ako vodiča, ktorý šoféruje opitý a že za dopravnú nehodu spôsobenú pod vplyvom alkoholu bol odsúdený . Žalovaný ho znevážil v očiach širokej verejnosti, ktorá nemala možnosť si overiť pravdivosť informácií, a preto ich vníma ako pravdivé. V zmysle vykonaného dokazovania bolo preukázané, že vzhľadom k závažnosti neoprávneného zásahu je potrebné, aby vzniknutá nemajetková ujma nebola vyvážená len jednou z foriem morálneho zadosťučinenia, spočívajúcej v ospravedlnení, ale je spravodlivé a opodstatnené priznať žalobcovi aj zadosťučinenie v peniazoch. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) je vždy, v závislosti na individuálnych okolnostiach prípadu, existencia závažnej ujmy. Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil kľúčovú otázku pre rozhodnutie, ktorou je závažnosť spôsobenej ujmy z hľadiska záverov uvedených v bode 37., a preto vec nesprávne právne posúdil. Intenzita neoprávneného zásahu vyvoláva potrebu priznania nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá bude žalovaného a jemu podobných rušiteľov odrádzať od protiprávneho konania a

bude tak plniť aj formu generálnej prevencie. Jej výška zohľadňuje nielen závažnosť samotného zásahu, ale aj dobu, ktorá od neoprávneného zásahu uplynula, čím sa znižuje efekt účinku ospravedlnenia. Nepriznanie náhrady nemajetkovej ujmy je odklonom od ustálenej súdnej praxe, na ktorú poukázal žalobca priamo už v žalobe, ako aj z hľadiska ďalších rozhodnutí. Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku návrhu v časti na určenie, že Odvysielaním príspevku pod názvom „U. Ď. na K. R. XX.X.XXXX F. Č. G. XX.XX.XX. W.. R. XX.XX.XX hod. na televíznej stanici T. v programe P. D., žalovaný neoprávnené zasiahol do osobnostných práv žalobcu, a to do práva na ochranu občianskej cti, ľudskej dôstojnosti, súkromia, mena a prejavov osobnej povahy. Odôvodnenie jeho rozhodnutia v bode 40., že : Súd zamietol aj nárok žalobcu ....keď sa jedná o duplicitu s výrokom, ktorým súd uložil žalovanej povinnosť odvysielat' opravu, nie je správne a nezodpovedá vykonanému dokazovaniu. Vyhovením žalobnému návrhu v určení, že došlo k zásahu, sa vytvára základ pre posúdenie ostatných uplatnených nárokov a vytvára rámec dokazovania. Súd prvej inštancie otázku určenia riešil len prejudiciálne bez toho, aby jeho rozhodnutie o zamietnutí návrhu malo racionálny a logický základ. Závery v bode 39., že: Na vyhotovenie a použitie zvukovoobrazového záznamu o osobe verejného záujmu v súvislosti s témou verejného záujmu nie je potrebný súhlas žalobcu, nakoľko uvedené konanie spadá pod zákonnú spravodajskú licenciu žalovanej ako vysielateľa., nie sú správne, nakoľko nešlo o serióznu spravodajskú informáciu, nešlo o pravdivú informáciu, nešlo o aktuálnu informáciu z hľadiska statusu žalobcu, nebol dôvod zverejňovať prejavy osobnej povahy žalobcu, ani jeho meno a priezvisko. Legitimitu zásahu vylučuje neobjektívne spracovanie reportáže na základe nepravdivých, a teda neoverených informácií, poskytnutých verejnosti jednostranne a bezohľadne. V tejto súvislosti žalobca dáva do pozornosti odvolacieho súdu právoplatné Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co/128/2018 zo dňa 29.5.2020, ktorým vyhovel odvolaniu žalobcu proti rozsudku OS Ba V a tento zrušil. Z výrokovej časti 3. rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie návrhu žalobcu na náhradu trov konania v plnej výške nevyhovel, ale zamietol ho v podiele 50 %. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie o náhrade trov nie je možné zistiť úvahy, ktorými sa súd prvej inštancie riadil pri hodnotení otázky pomeru úspechu vo veci z hľadiska požiadavky vyplývajúcej z ust. § 255 ods. 1, ods. 2 C.s.p.. Nevykonaním testu proporcionality rozhodnutie o trovách konania v pomere 50 : 50 je nepreskúmateľné. Rozhodnutie o 50 % úspechu žalobcu nezohľadňuje fakt, že v merite veci súd prvej inštancie rozhodol v prospech žalobcu a tento úspech spočíval priamo v základe nároku, že došlo k neoprávnenému zásahu (riešené prejudiciálne) a v priznaní morálneho zadosťučinenia (ospravedlnenia). I keď sa výrok súdu zhoduje iba s jedným výrokom zo žalobného návrhu, v podstate existuje zhoda v dvoch výrokoch, pretože pri zamietnutí žalobného návrhu v časti o určenie vychádzal z nesprávneho predpokladu o jeho duplicite v inom konaní, a táto zhoda je významná pre určenie pomeru úspechu a neúspechu. Žalobcovi tak prislúcha náhrada trov konania vo výške minimálne 75 %, teda o 25 % viac oproti priznanej výške. Rozhodnutie súdu je zaťažené aj nesprávnym právnym posúdením v otázke náhrady trov konania.

27. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná, ktorá má to, že v konaní dostatočne preukázala, že šoférovanie žalobcu pod vplyvom alkoholu bolo verejnosti známe už pred odvysielaním príspevku a že žalobca sa svojím pôsobením ako poslanec NR SR dostal do povedomia verejnosti najmä svojím hanlivými výroky na adresu verejných činiteľov, šoférovaním pod vplyvom alkoholu a trestnou činnosťou. Preto odvysielaný príspevok nemohol žiadnym spôsobom zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu. Ochrany osobnosti a dobrej povesti sa nemôže dovolávať ten, kto si dobrú povesť nevybudoval. Máme za to, že nemôže byť poskytnutá ochrana proti difamujúcim tvrdeniam, ktoré sú pravdivé. Poukazujeme na nález ÚS ČR 156/99 - kde ústavný súd konštatuje, že významné musí byť vždy to, aby celkové vyznenie zodpovedalo pravde. Stačí, aby pravdivá bola podstatná časť tvrdenia. Navyše máme za to, že vykonaním dokazovaním, tak ako uvádza súd v bode 48 napadnutého rozsudku nebol preukázaný taký zásah do práv žalobcu, ktorý by v značnej miere znížil jeho dôstojnosť alebo vážnosť v spoločnosti. Žalobca nepreukázal žiadnu osobnú ujmu ani inú ujmu spojenú so zvlášť citeľným znížením a sťažením jeho postavenia v spoločenských kruhoch. Poukazujeme taktiež na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 4Cdo 15/03, citovaný v uznesení Ústavného súdu SR z 15. decembra 2009, sp. zn. II US 418/09-22 v zmysle ktorého ide o vyjadrenie miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby v spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom, či inom prostredí fyzickej osoby. Túto mieru treba zisťovať dokazovaním a posúdiť na základe poznania a vyhodnotenia tejto reakcie. Iba v prípade, ak sa dostatočne preukáže reakcia svedčiaca o znížení dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere v zmysle §13, môže byť fyzickej osobe výnimočne subsidiárne priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Vzhľadom k tomu, že žalobca žiadny spôsobom nepreukázal mieru, akou bola predmetnou reportážou znížená jeho dôstojnosť alebo vážnosť osoby v rodinnom, pracovnom či inom prostredí, máme za to, že

žalobcovi neprináleží nielen ospravedlnenie, ale už vôbec nie náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobca ďalej v odvolaní uvádza, že sa nestotožňuje ani s právnym posúdením jeho statusu v bode 37., že neprestal byť osobou verejného záujmu. Žalobca má právo byť zabudnutý, nakoľko druh informácií spracovaných v reportáži sa netýkal jeho aktívnej politickej činnosti, ktorú vykonával do roku 2002, ale o bulvárne správy, ktoré nemajú miesto v programovej Štruktúre (správy) verejnoprávnej inštitúcie ako je žalovaný. Reportáž s daným obsahom nemá akýkoľvek význam pre verejnosť z hľadiska jej závažnosti, keď zo žalobcu žalovaný „vytesal“ atrakciu na cestách, vyvolávajúcu otázky o dodržiavanie pravidiel cestnej premávky. V tejto súvislosti súd nevysvetlil, aký význam mali pre verejnosť informácie zo súkromného života žalobcu, navyše nepravdivé a zavádzajúce. K uvedenému žalovaný uvádza, že skutok, ktorý bol predmetom reportáže žalobca spáchal v roku 2004 (t.j. ešte keď priamo rezonoval v spoločnosti ako bývalý poslanec NR SR) Žalobca sa dostal do povedomia širokej verejnosti tým, že v čase, keď bol politik a podnikal, dopustil sa páchania trestných činov, za ktoré bol aj právoplatne odsúdený, čím sa stal osobou verejného záujmu. V prípade osôb verejného záujmu nemožno hovoriť o neoprávnenom zásahu do osobnosti, keď k zásahu došlo v rámci výkonu subjektívneho práva na slobodu prejavu a šírenia informácií, vyslovenia názoru pri výkone práva kritiky. U osôb verejného záujmu má totiž pri kolízii práva na informácie s osobnostnými právami prednosť právo na informácie. Cieľom reportáže bolo informovať verejnosť o tom, že žalobca po vykonaní trestu odňatia slobody požiadal súd o upustenie od zvyšku výkonu trestu zákazu činnosti riadiť motorové vozidlo (za trestný čin útoku na verejného činiteľa, ktorý spáchal v roku 2004 a za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 roky ako aj trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá po dobu 6 rokov). Preto verejnosť mala záujem a bolo jej právom dozvedieť sa ako rozhodol súd pri žiadosti žalobcu o upustenie od zvyšku výkonu trestu zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá - predmetom spravodajského príspevku bolo súdne pojednávanie týkajúce sa práve tejto žiadosti žalobcu.

Príspevok bol spracovaný objektívne, v žiadnom prípade predmetom príspevku nebolo odsudzovanie a ponižovanie žalobcu. Žalovaný v konaní predložil dostatok dôkazov (Rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 3To 23/07; Rozsudok Okresného súdu Bratislava I, sp.zn. 5T/104/04), ktoré svedčia o tom, že žalobcovi bol v roku 2004, konkrétne 2.mája 2004 odobratý vodičský preukaz pre alkohol za volantom, to znamená, že žalovaný nebol oprávnený šoférovať v čase, keď zaútočil na verejného činiteľa a to práve v súvislosti s tým, že verejný činiteľ ho chcel skontrolovať pri vedení motorového vozidla. Je pravda, že v auguste 2004 keď žalobca zaútočil na verejného činiteľa nebol pod vplyvom alkoholu, ale pod vplyvom alkoholu šoféroval motorové vozidlo v máji 2004, t.j. tri mesiace pred útokom na verejného činiteľa a útok na verejného činiteľa mal priamy súvis s tým, že sa Žalobca nechcel podrobiť policajnej kontrole, lebo mu bol odobratý vodičský preukaz pre alkohol za volantom. Pre alkohol za volantom mal problémy aj v minulosti, čo sme taktiež v konaní preukázali, takže nemožno vytykať žalovanému drobné nepresnosti, ktoré v príspevku odzneli. Opakovane zdôrazňujeme, že v reportáži bolo odvysielané, že žalobca spôsobil dopravnú nehodu v roku 2004 (nebolo odvysielané v auguste v roku 2004) z čoho vyplýva, že je pravda, že v roku 2004 šoféroval pod vplyvom alkoholu a je pravda, že v roku 2004 spáchal trestný čin útoku na verejného činiteľa. V zmysle súdnej judikatúry bežná periodická tlač určená na informovanie širokej verejnosti sa môže dopustiť určitého zjednodušenia alebo skreslenia, každé takéto skreslenie však nemožno považovať za zásah do osobnostných práv. Je dôležité, aby celkové vyznenie podávanej informácie zodpovedalo pravde. Máme za to, že celková informácia podaná v reportáži vyznela pravdivo, a naopak v prípade, ak by sme sa žalobcovi ospravedlnili, divácka verejnosť by dostala nepravdivú informáciu, že skutok za ktorý bol žalobca odsúdený a v súvislosti s ktorým žiadal upustenie od zvyšku trestu, vôbec nesúvisel so šoférováním pod vplyvom alkoholu. Žalovaný v súvislosti s právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Bratislava IV o odvysielaní opravy vedenej pod sp. zn. 24C/97/2014 odvysielal opravu, a má za to, že odvysielanie tejto opravy je postačujúce. Žalovaný má za to, že z dôvodov, ktoré vyššie uviedol, nie je spravodlivé požadovať od žalovaného odvysielanie ospravedlnenia, a už vôbec nie akúkoľvek nemajetkovú ujmu. Ak by žalobca v minulosti nebol prichytený, keď šoféroval pod vplyvom alkoholu, ak by mal vybudovanú dobrú povesť, bolo by spravodlivé požadovať od žalovaného ospravedlnenie. Je však nepochopiteľné, že žalobca ako človek, ktorý sa „preslávil“ svojím nedisciplinovaným správaním pri šoférovaní, ako aj vulgárnou komunikáciou a agresívnym útokom na verejného činiteľa aj v súvislosti s vedením motorového vozidla; človek, ktorý bol odsúdený za daňový podvod, požaduje ospravedlnenie a peňažnú náhradu od žalovaného za reportáž, v ktorej boli odvysielané len drobné nepresnosti avšak vo vzájomnej kauzalite. Žalovaný v reportáži len spojil dva navzájom súvisiace skutky, ktoré spáchal žalobca a máme za to, že takéto drobné nepresnosti, ktoré v reportáži odzneli, nezakladajú ani právo na ospravedlnenie, nieto peňažnú náhradu.

28. K vyjadreniu žalovanej sa vyjadril žalobca, ktorý vo vyjadrení žalovaný koncentruje svoju pozornosť smerom k otázkam, ktoré s predmetom tohto konania vôbec nesúvisia. Či žalobca v minulosti viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu nie je otázkou podstatnou pre toto konanie a nie je predmetom dokazovania. Predmetom dokazovania sú len skutkové a právne okolnosti vyplývajúce z odvysielanej reportáže „U. Ď. na K.“ dňa XX.X.XXXX. Ako vyplýva z Rozsudku sp. zn. 24C/97/2014-348 zo dňa 24.10.2019 žalovaný v odvysielanej reportáži odvysielal nepravdivé informácie, a preto Okresný súd Bratislava IV v merite veci rozhodol takto. Rozhlas a televízia Slovenska so sídlom Mlynská dolina 845 45 Bratislava je povinný odvysielat' na Televíznej stanici Jednotka v programe Správy STV vysielanom od 19:00 hodine nasledovnú opravu : „Dňa XX.XX.XXXX Rozhlas a televízia Slovenska na televíznej stanici T. v programe P. P. v príspevku U. Ď. na K. odvysielal aj nasledovné nepravdivé tvrdenia : Nie je pravda, že bývalý poslanec Národnej rady Slovenskej republiky U. Ď. v Dňa 22.5.2021 žalovaný skutočne odvysielal opravu v rozsahu súdneho rozhodnutia, avšak z tejto opravy vytvoril nový projekt. K oprave, ktorá mala pozostávať len z textu uvedeného v súdnom rozhodnutí, pridal vlastné stanovisko, čo je z hľadiska účelu opravy a právoplatného súdneho rozhodnutia neprípustné. Odvysielaný príspevok, ktorého jedinou náplňou mala byť realizácia súdneho rozhodnutia, pozostával z viacerých častí : úvodné slovo žalovaného : Na základe rozhodnutia Okresného súdu Bratislava IV je Spravodajstvo RTVS povinné odvysielat' nasledujúcu opravnú správu, súvisí s príspevkom odvysielaným pred 7 rokmi, informovali sme v ňom o bývalom poslancovi U. Ď., ten v J. XXXX pri dopravnej nehode zranil policajta čítaný text opravy so zábermi žalobcu v Justičnom paláci počas nejakého pojednávania prebraté z pôvodnej reportáže „Dňa XX.XX.XXXX Rozhlas a televízia Slovenska na televíznej stanici T. v programe P. P. v príspevku „U. Ď. na K.“ odvysielal aj nasledovné nepravdivé tvrdenia: Nie je pravda, že bývalý poslanec Národnej rady Slovenskej republiky U. Ď. v J. D. XXXX šoféroval opitý, a že spôsobil pod vplyvom alkoholu dopravnú nehodu, a teda nie je pravda, že bol za dopravnú nehodu pod vplyvom alkoholu odsúdený ako sme nesprávne odvysielali“, komentár žalovaného: Pripomeňme, že exposlanec Ď. pri tejto nehode šoféroval síce triezvy, no bez vodičského oprávnenia, ktoré mu odobrili v máji 2004 za to, že šoféroval pod vplyvom alkoholu, teda niekoľko mesiacov predtým, než zranil policajta, za čo ho súd právoplatne odsúdil nasleduje zostrih z pôvodnej reportáže : U. Ď.: "Ak som mu zrazil pravé koleno, tak som ho musel celého prejsť. Alebo sa musel potom nejako pivotovou otočkou ja neviem, to sa robí do čače a do tanga." Predseda senátu: "Keby ho bol naozaj toho policajta trafil trošku lepšie, tak ten má dneska náhrobný kameň a čestnú salvu." Z hľadiska § 21 ods. 6 zák. o vysielaní a retransmisii, podľa ktorého sú pre odvysielanie opravy stanovené presné pravidlá. Ak vysielateľ neodvysielal opravu vôbec alebo nedodrží podmienky podľa odsekov 5 až 8, o povinnosti odvysielat' opravu rozhodne súd na návrh osoby, ktorá o opravu žiadala. si žalovaný súdom uloženú povinnosť nesplnil. Vytvoril novú reportáž formou truc politiky, že síce odvysielal opravu, ale tak, aby dal vyniknúť vlastným úvahám, čím sa minul účinok a účel samotnej opravy. Vzdialil sa od právnej úpravy tohto inštitútu a jeho realizácie. Podľa nášho názoru úvodné slovo malo vychádzať z toho, že žalobca požiadal o opravu a keďže ju žalovaný ako vysielateľ neuverejnil v stanovenej lehote, o nároku žalobcu rozhodol súd. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV je dané právo žalobcu na opravu a povinnosť žalovaného odvysielat' opravu, nič viac a nič menej. Navyiac, žalovaný aj v tomto prípade nerešpektoval právo žalobcu vyjadriť sa k informáciám zverejneným popri odvysielanej oprave a nedal mu k tomu priestor. Tvrdenie žalovaného, že odvysielanie takto vykonanej opravy je postačujúce aj pre konanie o ochranu osobnosti vrátane náhrady nemajetkovej ujmy, nevyhovuje platnej právnej úprave a zmyslu súdneho konania. Ergo žalovaný si súdom uloženú povinnosť vyplývajúcu z rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 24C/97/2014-348 zo dňa 24.10.2019 nesplnil a odvysielaním kvázi opravy vyjadril aj svoj nesúhlas a nevôľu. Tvrdenie žalovaného, že celková informácia podaná v reportáži vyznela pravdivo, vyznieva bizare pri povinnosti odvysielat' opravu a má čisto špekulatívny charakter. Podstatným je fakt, že žalovaný odvysielal nepravdivé informácie, a preto je povinný odvysielat' ich opravu. Odvysielanie nepravdivých informácií kauzálnne zasahuje do osobnostných práv žalobcu, a preto v zmysle síce zatiaľ neprávoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 9C/175/2014-411 zo dňa 17.08.2020 je povinný sa ešte aj ospravedlniť. Ide o dve samostatné konania, pričom rozhodnutie v jednej veci vytvára základ pre rozhodnutie v druhej veci. Odvysielanou kvázi opravou žalovaný deklaruje svoj vzťah k prejednávanej veci, k žalobcovi a je vyjadrením neúcty k súdnemu rozhodnutiu, ktoré je pre neho záväzné. Úvahy žalovaného, ktorými sa dovoláva spravodlivosti, že nie je spravodlivé požadovať od neho odvysielanie ospravedlnenia, nezohľadňujú právnu úpravu v ust. § 11 a § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ani na ne nadväzujúcu súdnu prax. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný porušil právom chránený záujem, že zasiahol do práv žalobcu chránených zákonom, a preto za toto porušenie musí niesť zodpovednosť v plnom rozsahu a nie sa vyhovárať a zľahčovať situáciu, že spojil dva skutky do reportáže. Či spojil alebo nespojil, reportáž bola namierená proti žalobcovi so všetkým, teda

spojením slova, obrazu a mena a výpočtom všetkého negatívneho, čo sa dalo v tejto situácii použiť. Nepravdivými informáciami škandalizovanie žalobcu vytvorením jeho negatívneho profilu za použitia obrazu žalobcu, vrátane jeho osobnostných prejavov, mena a priezviska, aby bol nezameniteľný s inou osobou, a to všetko bez jeho súhlasu, aby ho vyčlenil zo spoločnosti, žalovaný prekračuje formát vysielaného príspevku v rámci programovej štruktúry, navodzuje voči žalobcovi nepriateľskú atmosféru, z ktorej u žalobcu navodil obavy z antipopularity. Žalobca ako odsúdená osoba, ktorá vykonala trest, má právo na rešpekt, a nie aby sa s ním zaobchádzalo ako s vydedencom na celospoločenskej úrovni. Žalobca preto na podanom odvolaní v plnom rozsahu trvá. Určenie, že k zásahu došlo, deklaruje stav, na ktorý nadväzuje ospravedlnenie, a z tohto hľadiska je preto nepochopiteľné zamietnutie žaloby. Rovnako žalobca trvá na tom, aby žalovaný sa zdržal všetkých neoprávnených zásahov, čo sa po odvysielaní kvázi opravy dňa 22.5.2021 ukázalo ako opodstatnené. Žalovaný odvysielaním kvázi opravy v popise vyššie uvedenom v podstate opätovne bez zjavnej príčiny zasahuje do osobnostných práv žalobcu, a teda možno usudzovať, že v tomto smere nemá žiadne zábrany ani do budúcnosti. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy žalobcu uplatňuje aj z dôvodu, aby všetci potenciálni rušitelia si konečne uvedomili, že o publicitu bez výslovného súhlasu v ich médiách nemá záujem, a nesmú šíriť akékoľvek negatívne informácie o jeho osobe. Žalovaný preukázanou neúctou k súdnemu rozhodnutiu o povinnosti odvyselať opravu sám dal najavo, že žiadna nemateriálna povinnosť nie je dostatočná, aby ho prinútila konať voči žalobcovi v súlade so zákonom. Žalobca má z tohto dôvodu za to, že je namieste zaviazat' žalovaného aj na úhradu finančnej satisfakcie. Žalovaný sa vo svojom vyjadrení zameriava len na relevantnosť odvysielaných informácií a faktický obchádza námietky ohľadom zviditeľnenia žalobcu obrazom, hlasom, osobnými prejavmi (mimikou, pohybom, oblečením), menom a priezviskom. Z hľadiska všetkých okolností žalovaný nemá na zverejnenie podobizne, prejavov osobnej povahy a mena žalobcu právo, pretože ich šírenie nespadá pod zákonnú licenciu. Reportáž bola odvysielaná v dobe, kedy žalobca už dávno v roku 2002 vystúpil z verejného sektora a vstúpil do súkromného sektora, a preto má právo byť zabudnutý. Nešlo o žiadnu významnú udalosť z politického hľadiska. Nemá preto význam pripomínať širokej verejnosti ako žalobca vyzerá, ako znie jeho hlas, ako je oblečený, kde sa nachádza, čo hovorí. Neexistuje žiadny racionálny dôvod na šírenie jeho prejavov osobnej povahy verejnoprávnou televíziou, smerujúce k tomu, aby ho divák mal možnosť opoznať aj v bežnom živote, keď znenie reportáže bolo tendenčné a odsudzujúce. Vyhotovenie obrazovo zvukového záznamu s prejavmi osobnej povahy žalobcu je neoprávneným zásahom do jeho osobnostných práv a ich odvysielanie umocnilo zásah spôsobený nepravdivými informáciami a tendenčným spravovaním. Žalovaný nerozlišuje, že vyhotovením a odvysielaním príspevku s nepravdivými informáciami došlo k zásahu do viacerých práv, ktoré sú v § 11 Občianskeho zákonníka uvedené príkladom. Popri práve na ochranu života, zdravia, občianskej cti, svojho mena a prejavov osobnej povahy sem možno zaradiť aj právo na ochranu ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti, súkromného a rodinného života (garantované v článku 19 Ústavy SR). Ale aj nepravdivé tvrdenia zasahujúce do sféry fyzickej osoby. Jednou z najvýznamnejších hodnôt osobnosti každého človeka je osobné súkromie občana, ktoré je širokospektrálne a tomuto rozsahu zodpovedá aj poskytovaná ochrana. Žalovaný útočným a nevyváženým spracovaním reportáže zasiahol do práva na ochranu súkromia, ktoré je svojím obsahom základným osobnostným právom. Podľa názoru NS SR č.k. 3Cdo 137/2008 právo na súkromie spočíva v práve fyzickej osoby samostatne sa rozhodnúť podľa vlastného uváženia, či a v akom rozsahu majú byť skutočnosti z jej súkromného života prístupné iným alebo zverejnené. O porušenie práva na ochranu súkromia ide nielen v prípade neoprávneného získavania vedomostí a poznatkov o súkromí fyzickej osoby, ale aj v prípade neoprávneného rozširovania týchto poznatkov a vedomostí. V prípade neoprávneného zásahu do súkromia žalobcovi nevzniká procesná povinnosť preukazovať, že neoprávnený zásah pôsobí difamačne a mal za následok zníženie jeho vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti. Žalovaný nespochybňuje tvrdenie žalobcu o masovom šírení nepravdivých informácií vrátane zverejnených osobných prejavov, mena a priezviska z hľadiska zverejnenej štatistiky o sledovanosti správ na Jednotke. Reportáž videlo asi 217 000 divákov, a teda k zásahu došlo v mediálnom priestore so širokou pôsobnosťou. Tento fakt sám o sebe je dôkazom o závažnosti spôsobeného zásahu, keďže reportáž uverejnením nepravdivých informácií vyvolala v spoločnosti mylné predstavy o dianí zo súkromného života žalobcu. Vykonanému dokazovaniu nezodpovedá tvrdenie žalovaného, že v žiadnom prípade predmetom príspevku nebolo odsudzovanie a ponižovanie žalobcu a že príspevok bol spracovaný objektívne. Príspevok nebol spracovaný objektívne ani so súhlasom žalobcu, bez možnosti vyjadriť sa k nemu a jeho odvysielanie bolo v rozpore so záujmami žalobcu a v rozpore s dobrými mravmi. Integrálnou súčasťou reportáže je aj jej pomenovanie „U. Ď. na K.“, čo zo žalobcu vytvára atrakciu v cestnej premávke. Spracovanie príspevku v bulvárnem štýle za použitia rôznych zostrihov, gradovanie v téme, nerešpektovanie odmietavého postoja žalobcu, sarkasticky ladený príspevok predsedu senátu

a posledný dovetok o vzťahu k policajtom, nesvedčia o dobrom úmysle žalovaného, práve naopak. Príspevkom sa sleduje jeho spoločenské odsúdenie a verejné vyhrotenie jeho vzťahu k polícii, fakticky v dobe po vykonaní trestu, teda medializáciou prípadu sledoval jeho ďalšie odsúdenie v spoločnosti.

29. Odvolací súd, viazaný rozsahom (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu ani žalovanej nie je opodstatnené.

30. Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1, 2, 3 CSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 CSP.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 CSP).

31. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, obmedzil odvolací súd odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP

32. Pokiaľ žalovaná namieta tým, že odvysielaný príspevok rešpektoval kritéria objektívnosti a nestrannosti aj na základe toho, že Rada pre vysielanie a retransmisiu nezačala konanie pre porušenie zákona č. 308/2000 Z.z., odvolací súd uvádza, že konanie a rozhodovanie Rady pre vysielanie a retransmisiu nemá žiaden vplyv na prebiehajúce súdne konanie, rozhodnutie Rady nie je pre súd záväzná a nijako nevyplýva na súdom prvej inštancie vykonané dokazovanie. Taktiež skutočnosť, či bolo konaním žalovanej zasiahnuté do osobnostných práv v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka môže preskúmať a rozhodnúť len súd v civilnom procese.

33. Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti ako aj súkromia svojho mena a prejavov osobnej povahy. Neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti je konanie, ktoré zasahuje do práv chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka a je v rozpore s právami a povinnosťami pôvodcu zásahu stanovenými právnym poriadkom. Neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti je konanie neoprávnené smerujúce proti osobnej aj mravnej integrite fyzickej osoby, ktoré je objektívne spôsobilé nepriaznivo zasiahnuť niektorú zo zložiek osobnosti fyzickej osoby. Pre úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti nie je vyžadované vyvolanie konkrétnych následkov zásahu proti tomuto chránenému statku, ale postačí, že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na právach chránených ustanovením § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. V prejednávanom prípade bolo dokazovaním bez pochybností preukázané, že žalovaný dňa XX.XX.XXXX F. Č. G. XX.XX.XX W.. R. XX.XX.XX W.. na televíznej stanici Jednotka v programe P. D. odvysielal príspevok pod názvom „... Ď. na K. v rámci ktorého odzneli nepravdivé a skresľujúce tvrdenia a to, že bývalý poslanec Národnej rady Slovenskej republiky U. Ď. v auguste 2004 šoféroval opitý, a že spôsobil pod vplyvom alkoholu dopravnú nehodu, a že bol za dopravnú nehodu pod vplyvom alkoholu odsúdený. A to bez toho, že by v rámci tohto príspevku bola jeho redaktorom daná možnosť žalobcovi vyjadriť sa pred jeho odvysielaním v programe RTVS (dôkazné bremeno preukázania dania možnosti vyjadriť sa žalobcovi k príspevku spočívalo na žalovanej). Opätovne odvolací súd ďalej poukazuje na vykonané dokazovanie, kde z rozsudku Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 5T/104/04 zo dňa 11.04.2005 vyplýva, že žalobca nebol v predmetnej trestnej veci odsúdený za trestný čin spáchaný pod vplyvom alkoholu navyše je z daného rozhodnutia taktiež zrejmé, že bola u žalobcu taktiež vykonaná aj dychová skúška na prítomnosť alkoholu v krvi ktorá mala negatívny výsledok. O spáchaní činu pod vplyvom alkoholu nehovorí v žiadnom z bodov odôvodnenia ani rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 3To 23/07 zo dňa 15.05.2007, tento iba fakticky konštatoval, že ide o nedisciplinovaného vodiča, bez akejkoľvek zmienky o vedení motorového vozidla pod vplyvom alkoholu. Nejednalo sa o dopravnú nehodu súvisiacu s alkoholom a teda odvysielaná reportáž o tom, že žalobca stratil vodičský preukaz pre nehodu v súvislosti s alkoholom sa nezakladá na pravdivých tvrdeniach. Ak teda žalobca nespôsobil nehodu pod vplyvom alkoholu, je pre konanie bez relevancie, za čo a či mu bol neskôr odobratý vodičský preukaz za iný jeho čin nesúvisiaci s predmetnou nehodou z 31.01.2014, keďže o tom nebola reportáž žalovanej. Rovnako nebolo ani preukázané tvrdenie žalovanej, že by si prokuratúra presadila podmienku, resp. to že by žalobca podal voči rozhodnutiu dovolanie. Je teda zrejmé, že predmetná reportáž nebola spracovaná jej redaktorom objektívne, odzneli v nej tvrdenia, ktoré nie sú pravdivé

ani sa nezakladajú na pravdivých skutočnostiach a reportáž na základe vyššie uvedených tvrdení bola objektívne spôsobilá nepriaznivo zasiahnuť do osobnosti žalobcu a to do jeho cti a dôstojnosti. To či žalobca spôsobil dopravnú nehodu v minulosti (pred rokom 2004) pod vplyvom alkoholu nemá žiaden vplyv na nepravdivosť tvrdenia o tom, že žalobca spôsobil nehodu v roku 2014 pod vplyvom alkoholu a bol mu za to odobratý vodičský preukaz.

34. Návrh žalovanej na doplnenie dokazovania výpisom z karty vodiča, ktorý žalovaná navrhla na pojednávaní dňa 16.07.2020, súd prvej inštancie správne zamietol. V zmysle § 153 ods. 1 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Žalobu podal žalobca dňa 18.06.2014, návrh na vykonanie tohto dôkazu žalovaná prvý raz uplatnila až na pojednávaní dňa 16.07.2020, teda až po 6 rokoch po začatí konania a teda celkom zjavne postupovala v rozpore s § 153 ods. 1 CSP.

35. Taktiež odvolací súd v súvislosti s odvolaním žalovanej uvádza, že Články 19 a 26 Ústavy vyjadrujú základné ústavné hodnoty právneho poriadku Slovenskej republiky ako demokratického právneho štátu. Pre demokraciu, chápanú ako vládu ľudu, ľuďom a pre ľud, je životnou nutnosťou šírenie informácií, myšlienok a názorov, či už pochvalných alebo kritických, preto aby bola verejnosť zásobená všetkými dostupnými faktami nevyhnutnými pre vyvolanie kvalitnej debaty vo veciach celospoločenského záujmu a následného utvárania názorov jednotlivcov alebo pre dosiahnutie konsenzu o konaní a obstarávaní vecí celospoločenského záujmu. Sloboda prejavu však nie je bezbrehá; ústavne zaručené právo vyjadrovať svoje názory je obsahovo obmedzené právami iných, najmä právami uvedenými v Čl. 19 Ústavy. Kolízia oboch práv sa realizuje práve napríklad pri aplikácii § 11 a nasl. Obč. zákonníka v súvislosti s uplatňovaním občianskoprávnej ochrany osobnosti a pri aplikácii § 19b ods. 3 Obč. zákonníka v súvislosti s uplatňovaním ochrany dobrej povesti právnickej osoby. Povinnosťou súdov v takýchto prípadoch je interpretovať jednotlivé zákonné ustanovenia v prvom rade z pohľadu účelu a zmyslu ochrany ústavne garantovaných práv a slobôd. Pri strete slobody prejavu s právom na ochranu osobnosti treba dbať na to, aby s prihliadnutím k okolnostiam konkrétneho prípadu jednému z týchto práv nebola neodôvodnene daná prednosť pred právom druhým. V konkrétnom prípade je vždy nevyhnutné skúmať mieru (intenzitu) tvrdeného porušenia základného práva na ochranu osobnosti, a to práve v kontexte so slobodou prejavu a s právom na informácie a so zreteľom na požiadavku proporcionality uplatňovania týchto práv. Práva na ochranu osobnosti sa samozrejme môžu domáhať aj politici a ostatne verejne činné osoby, no kritériá posúdenia neoprávnenosti zásahov do ich osobnosti sú v ich prípadoch omnoho mäkkšie v prospech pôvodcov týchto zásahov. Je to dané skutočnosťou, že osoba vstúpiaca na verejnú scénu musí počítať s tým, že ako osoba verejne známa bude pod drobnohľadom verejnosti (a je právom novinárov komentovať túto oblasť), ktorá sa zaujíma o jej profesionálny ako aj súkromný život a súčasne ho hodnotí, zvlášť, ak ide o osobu, ktorá spravuje verejné záležitosti. Avšak ani v tomto prípade nie je možné legitimizovať akýkoľvek zásah do práva fyzickej osoby, hoc je osobou verejného záujmu, ak sa jedná o tvrdenia nijako sa nezakladajúce na pravdivých skutočnostiach. Média majú v spoločnosti kľúčovú a nezastupiteľnú úlohu, pretože sú „strážnym psom“ demokracie o to viac je potrebné aby redaktor pri tvorení reportáže postupoval v súlade s etickými princípmi, overovaním si svojich zdrojov informácií a pocitom verejnej zodpovednosti za pravdivosť ním tvrdených skutočností, ktoré sa zakladajú na ním vykonanej analýze situácie ktorú verejnosti prezentuje.

36. Pokiaľ sa jedná o odvolanie žalobcu v zamietavom výroku II., sa odvolací súd stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie nakoľko sa skutočne jedná o duplicitu s výrokom č. I. Výrokom č. I súd uložil žalovanej povinnosť odvysielat' text ospravedlnenia „...odvysielaním uvedeného príspevku došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv I.. U. Ď., keď príspevok obsahoval nepravdivé a pravdu skresľujúce informácie o jeho osobe“. Teda je evidentné, že žalovanej už súd uložil povinnosť ospravedlnenia sa za zásah do osobnostných práv žalobcu svojím zásahom zo dňa 31.01.2004.

37. Ohľadom nepriznania žalobcovi nemajetkovej ujmy v peniazoch odvolací súd poukazuje na to, že na to, aby mohlo byť priznané finančné zadost'učinenie je potrebné preukázanie konkrétnej ujmy, nestačí iba predpokladanie následkov, alebo objektívnu spôsobilosť určitého konania ujmu privodiť. V tomto sa líši tento prostriedok právnej ochrany osobnosti od ostatných, keď všeobecne pre úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti stačí zistenie, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť, alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 (nevýžaduje sa vyvolanie následkov). V prípade, že sa

osoba dotknutá neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti domáha náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, podmienkou priznania materiálnej satisfakcie je preukázanie, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť človeka a jeho vážnosť v spoločnosti. A to v prejednávanom prípade žalobca nepreukázal (dôkazné bremeno zaťažovalo v tejto časti žalobcu) a teda súd mu logicky nepriznal nemajetkovú ujmu v peniazoch, hoc bol samotný zásah do jeho osobnostných práv preukázaný, nebolo preukázané, že by bola v značnej miere znížená dôstojnosť a jeho vážnosť v spoločnosti. Žalobca nepreukázal, že by sa týmto znížila jeho vážnosť v spoločnosti resp. že by v dôsledku toho stratil možnosť zamestnania sa, alebo že by utrpel jeho spoločenský život. Nepostačuje len všeobecné konštatovanie, že „široká publicita reportáže nesporne mala negatívne dopady na osobnosť žalobcu, na jeho vnútorné prežívanie a preto odôvodňuje priznanie náhrady nemajetkovej ujmy za spôsobený zásah“.

Pokiaľ sa jedná o námietku žalobcu týkajúcu sa trov konania. Odvolací súd poukazuje na to, že ako žalobca tak aj žalovaná mali v konaní úspech. V zmysle § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Súd prvej inštancie teda využil možnosť ktorú mu dáva citované ustanovenie CSP a o nároku na náhradu trov konaní rozhodol tak, že ich pomerne rozdelil, kde čistý úspech žalobcu predstavoval 50%.

38. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

39. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní súd vzhľadom na to, že potvrdil rozsudok súdu prvej, nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania žiadnej zo strán konania, keďže žiadna z nich nemala úspech v odvolacom konaní.

40. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP, § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 CSP).